

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 717

DE STRIJD IN CHINA

20 CENT

De cipier eenigszins verdoofd, wankelde.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België: H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

De strijd in China

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Het vertrek naar goudeiland.

Raffles vouwd het nummer van de Cape Times, waarin hij aandachtig had zitten lezen keurig op, wierp het op het kleine rooktafeltje naast zijn gemakkelijken stoel, stond uit dien stoel op, en zeide tot Charles Brand, die hem sedert eenige oogenblikken aandachtig had gadegeslagen:

— Wij zullen vertrekken, Brand! De grond wordt mij hier nu wel iets te warm onder de voeten! Wij mogen niet vergeten, dat Johannesburg nu eenmaal niet Londen is, en dat men zich hier niet zoo gemakkelijk verscholen kan houden dan in de Wereldstad met zijn zeven miljoen inwoners.

— Ik ben blij dat je tot deze gevolgtrekking bent gekomen! zeide Brand droogjes. Ik kan mij vergissen, maar ik verbeeld mij, dat ik de laatste dagen lieden in de omgeving van ons huis heb opgemerkt, die als verdacht veel geleken op rechercheurs of detectives!

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar staarde door het wijdgeopende raam naar buiten.

De sterke geur van vanille en tym, drong op de vleugelen van een koel ochtenbriesje naar binnen.

Het gesprek had plaats in een pasgebouwd villatje, een van die moderne bungalows zooals men die steeds meer aantreft in de onmiddellijke nabijheid van de groote steden, en die er geheel en al op zijn ingericht, het leven ook voor den blanke dragelijk te maken.

Ruim een maand te voren pas had Raffles Londen verlaten, met het doel den strijd aan te binden met een aantal diamantvorsten, die juist een congres hielden in Johannesburg, en in dien betrekkelijk korten tijd had hij reeds een aantal avonturen beleefd, zoo gevaarlijk als hij in geruimen tijd niet had gekend, en meermalen had zijn leven en dat van zijn beide metgezellen, Charles Brand en James Henderson, op het spel gestaan.

Raffles' laatste, zeer gewaagde zet, toen hij na een langen tocht in de wildernis weder naar Johannesburg was teruggekeerd, was de be-

rooving van een diamantsyndicaat, waarvan de leden zich op een laaghartige wijze hadden ontdaan van een paar lastige getuigen.

Het was in den tijd van den bekenden diamantrush, na de ontdekking van een nieuwe vindplaats ten westen van de stad, en het is begrijpelijk dat allerlei misdaden, tot de afschuwelijkste toe, welig moesten bloeien op een zoo bij uitstek geschikten bodem!

Raffles en zijn makkers hadden te doen gekregen met het uitschot der maatschappij, en hachelijke oogenblikken hadden zij doorleefd, daar in de oer-wouden van Centraal-Afrika.

De zet was Raffles gelukt, volkomen, en daarover had hij zeker niet te kragen, maar men pleegt nu eenmaal in een stad als Johannesburg met nog geen 200.000 inwoners, zulke misdrijven niet, zonder groot gevaar te loopen, in handen der politie te vallen!

En dit was een misdrijf, waaraan de politie nog lang en met bitter zelfverwijt zou denken!

Want zij wist, dat Raffles een oogenblik in haar midden was geweest, dat zij slechts de hand naar hem behoefde uit te strekken — en toch wist de schrandere avonturier haar nog op het allerlaatste oogenblik te ontkomen, en een stoute vlucht over de daken, nadat de aanslag gelukt was, bracht hem in voorloopige veiligheid.

Bij die gelegenheid was hem een bedrag van bijna 50.000 pond sterling aan goud, ruwe en geslepen diamanten en bankpapier in handen gevallen, en het behoeft geen betoog, dat het beklagenswaardige diamantsyndicaat alles op haren en snaren zette om den brutalen roover, die de leden van het syndicaat zoo leelijk bij den neus had gehad, in handen te krijgen.

Zoo opzienbarend was de aanslag geweest, dat de dagbladen er nu reeds vier dagen lang over schreven, en Raffles had dan ook zoo juist een stukje gelezen, een vinnige redactioneele beschouwing, waarin de vraag werd gesteld, waarvoor de politie van Johannesburg dan eindelijk deugde, als zij niet eens in staat bleek, „fatsoenlijke burgers te beschermen, tegen de roofzuchtige klauwen van onbeschaamde dieven.”

Raffles dacht het zijne van die fatsoenlijke lieden, maar hij begon zich toch een weinig ongerust te maken over de activiteit van de politie, waarvan hij herhaaldelijk, zij het dan ook op een veiligen afstand, de uitingen had meenen te kunnen gadeslaan.

Behalve het reeds genoemde bedrag was hem

gedurende zijn verblijf in Afrika, nog een andere, zeer aanzienlijke buit in handen gevallen, en Raffles was tot de slotsom gekomen, dat niets hem hier meer terug kon houden, nu zijn straffe hand gerechtigheid had geoefend.

Men wist, dat Raffles zich te Johannesburg ophield, hij beschikte over een paar goede vermommingen — maar zijn voorraad was nu uitgeput, hij kon hem niet aanvullen zooals te Londen, en een zeker instinct waarschuwde hem, dat het net hoe langer hoe nauwer om hem werd dichtgetrokken, en dat, als hij nog een dag wachtte, de slag wel eens kon vallen.

Hij ging in het kleine villatje, dat hij gehuurd had, door voor een goedmoedig rentenier.

Ook hij had in de laatste dagen verdachte gedaanten zien rondzwerven om het huis, en hij was er den man niet naar, om rustig dien slag af te wachten in een plaats, die hem zoo bitter weinig kansen bood op ontsnapping.

De politie was hier overigens zeer snel met de revolvers, en Raffles had volstrekt geen lust, het op een geregeld vuurgevecht te laten aankomen.

Vandaar zijn uitroep van zooveen!

En Brand was maar al te verheugd, dat Raffles zich op dit standpunt plaatste, want de waarheid is, dat hij zich reeds vier dagen, van het oogenblik af waarop de laatste slag gevallen was, onrustig en zenuwachtig voelde.

— Wij gaan dus naar Londen terug! vroeg de jongeman opgewekt.

— Dat is te zeggen — niet regelrecht, mijn waardel antwoordde Raffles glimlachend. Vergeet niet dat ik een zeer groot bedrag bij mij heb, goed verborgen in stevige valiezen, dat ik eerst in veiligheid moet brengen. In de eerste jaren zal ik er toch weinig mee kunnen utruchten, en een tocht van anderhalve dag kan ons op de plek brengen waar ik zijn wil — goud-eiland!

Brand wist oogenblikkelijk wat Raffles bedoelde.

De Groote Onbekende had, over den geheelen aardbol verdeeld, op het oogenblik een tiental goede plekken, waar hij zijn buit verborgen had, en die nog altijd gevrijwaard waren tegen ontdekking, ofschoon Raffles wel moest vreezen, dat de tijd naderde, waarop men van „onbewoonde eilanden”, of, „verborgen plekken” niets meer zou weten.

Inderdaad, onze goed aarde werd wel heel klein!

Maar zoover was men toch nog niet, en Raff-

les hoopte en verwachtte, dat het ook in de eerste tien of twintig jaren niet zoover zou komen.

Goudeiland nu, was een klein rotseilandje, nauwelijks tien vierkante meters in oppervlakte, met weinig plantengroei, hetwelk behoorde tot de groep der Marianna- of Ladrone Eilanden, een groep in den Stillen Oceaan, gelegen ten oosten van de Philippijnen, en omstreeks dertig breedtegraden daar vandaan.

De Ladroneen zelve zijn schaarsch bevolkt, hoofdzakelijk door Japansche visschers, maar Goudeiland, zooals Raffles het gedoopt had trok niemand aan wegens zijn ongunstige ligging en zijn schrale plantengroei. De steenachtige bodem had nog nooit iets eetbaars opgeleverd, en zou dat waarschijnlijk tot in lengte van dagen ook wel nooit doen.

Het naaste eiland lag er minstens drie kilometer vandaan, en het viel dus niet zoo moeilijk, geheel ongemerkt daar aan land te gaan, en het eiland ook weer te verlaten.

En Brand wist ook, dat het inderdaad niets bijzonders zou zijn, om binnen anderhalven dag die plek te bereiken!

Want nog altijd rustte, in de leege bergloods van een boer, op eenige kilometers ten noorden van Johannesburg, de Typhoon, de bliksemsnelle vliegmaschine van den gentleman-inbreker.

Met dit wonderbaarlijke toestel zou het inderdaad gemakkelijk vallen, den afstand van omstreeks 6000 mijlen, welke Johannesburg van de Ladroneen scheidde, binnen dien tijd af te leggen.

En nu werd Henderson, de reusachtige chauffeur, binnengeropen.

Hij moest zich verontschuldigen over zijn kleeding, haastig zijn mouwen neerslaande, want hij was juist bezig geweest in den tuin, alsof het voornemen bestond, nog eenige jaren op diezelfde plek te blijven wonen!

Hij moest nu zijn wilde rozen, zijn mimosa's en zijn andere beminde planten in den steek laten, maar hij antwoordde toch rustig, toen Raffles hem vroeg of alles onmiddellijk gereed gemaakt kon worden voor het vertrek:

— Als het moet, mylord, kunnen wij over een uur heengaan!

— Ja James, het moet — en nog liever binnen een half uur! antwoordde Raffles. Je weet zelf te goed wat hier gebeurd is.

— Wij hebben een paar schurken afgestraft, mylord! riep de reus uit, terwijl zijn oogen begonnen te glanzen.

— Ongetwijfeld, James maar de methode, die wij daarbij toepasten, draagt waarschijnlijk niet

de goedkeuring weg van de politie! En het zal goed zijn, niet af te wachten, of ik dit bij het juiste eind heb! Dus in allerijl ons boeltje gepakt, en het stof van Johannesburg van onze voeten geschud!

Een oogenblik daarna waren de drie mannen druk doende, alles gereed te maken voor een naarstige, ofschoon volstrekt niet oneervolven aftocht.

Veel bagage was er overigens niet — een paar sterke valiezen, een stevige gonje zak waarin verduurzaamde levensmiddelen konden worden meegevoerd, dan de geweren, die daarginds waarschijnlijk zeer goed bruikbaar zouden zijn, de revolver munitie.

Ook de opvouwbare tent moest worden meegenomen, en het aluminium kookgerei.

Raffles had een auto aangeschaft, een zeer goed tweedehandsch voertuig, waarvan de politie gelukkig het nummer nog steeds niet had kunnen ontdekken, en hij schreef een briefje voor den huiseigenaar, waarin hij dit voertuig in zijn handen achterliet bijwijze van betaling voor de huur.

Henderson pakte intusschen het gezouten vleesch, de gecondenseerde melk, het brood, bussen met groenten en andere zaken in, rolde de dekens op, dun maar zeer warm, en nam toen, toch niet zonder een kleinen zucht, afscheid van den aardigen tuin, dien hij reeds had liefgekregeen in dien korten tijd.

Daar de auto nu moeilijk meer gebruikt kon worden, was het zaak, een taxi te vinden.

En nu brak een gevaarlijk oogenblik aan, want Henderson, die het huis verliet, om zulk een voertuig te gaan halen, zag aanstonds, dat er een tweetal mannen op eenigen afstand van het huis heen en weerliep, en deze verdachte heerschappen keken hem strak aan, en een oogenblik stond hij in beraad, om Raffles en Brand te waarschuwen, maar hij bedacht dat de tijd drong, en dat Raffles waarlijk wel op zijn hoede zou zijn!

Zooals gezegd lag het huis in een voorstad, en de reus moest dan ook wel tien minuten loopen, voor hij eindelijk een chauffeur vond van een taxi, die bereid was, den vrij langen rit te ondernemen naar het huis van den braven Boer, die de vliegmaschine bewaarde, zonder in het minst te weten, aan wie dat toestel behoorde.

Hij nam naast den chauffeur plaats, en snel reed het voertuig terug.

Henderson keek eens rond, alvorens van zijn plaats te springen, maar hij kon de beide verdachte mannen nergens meer vinden.

Dat was gelukkig, en men moest nu maar

zoo spoedig mogelijk van dit gunstige oogenblik gebruik maken, bedacht de reus, terwijl hij op het huis toeliep.

Maar terwijl hij langs het wijdgeopende raam ging, zag hij daar twee hem geheel onbekende heeren in de kamer zitten, die met Raffles en Brand in gesprek schenen te zijn.

Het moest echter wel een heel vreemd gesprek zijn, want de beide heeren hadden ieder een revolver in de hand, die zonder den minsten twijfel respectievelijk op Raffles en Brand gericht waren, die zeer rustig in hun stoelen zaten.

Natuurlijk hadden allen het aanrollen van de taxi gehoord, maar de beide detectives — aan hun indentiteit viel thans niet meer te twijfelen — durfden niet omzien, uit vrees dan te worden overrompeld.

En dat werd hun ongeluk, want Henderson bedacht zich geen seconde, wipte met een enkelen sprong over het lage raamkozijn naar binnen, en voor de twee lastige bezoekers nog wisten wat er geschiedde, had de reus hen beiden reeds in den nek gegrepen, en zoo dicht tegen elkander gedrukt, dat er geen sprake was van eenig nut, dat zij uit hun wapens zouden kunnen trekken.

Raffles en Brand waren trouwens aanstonds sneller dan de gedachte opgesprongen, en het volgende oogenblik waren de twee rechercheurs ontwapend, en stevig vastgebonden op hun eigen stoelen, zoodat zij zich in het eerste uur zeker niet zouden kunnen bevrijden.

— Dat was juist bijtijds, James! zeide Raffles vroolijk. Als je tien minuten later was gekomen, zou je ons waarschijnlijk niet meer hebben aangetroffen! Deze heeren stonden er bepaald op, dat wij hen naar het hoofdbureau van politie zouden vergezellen.

— Je bent Raffles, ontken het maar niet! siste een van de detectives woedend.

— Maar wie denkt daar aan, mijn waarde heer! vroeg Raffles luchtig. Het behoeft geen geheim meer te zijn, nu ik deze stad toch ga verlaten. Vlug de bagage op de auto, vrienden, en dan gemaakt dat wij wegkomen! Nu eerst blijkt hoezeer de tijd drong! En het zou ons misschien heel anders vergaan zijn, als die heeren, door hun eerezucht gedreven, niet zoo onver-

standig waren geweest om dat zaakje met hun beiden te willen opknappen!

Terwijl Raffles sprak droegen Brand en Henderson snel de reeds klaargezette bagage op de taxi, waarvan de chauffeur van het geheele voorval gelukkig niets had gezien, daar hij van achter zijn stuurwiel onmogelijk in de kamer had kunnen kijken, waar zich dit korte, en voor de politie zoo noodlottige tafereeltje had afgespeeld.

Raffles had de ramen aanstonds gesloten omdat hij wel begreep dat de beide detectives zouden gaan schreeuwen, en een oogenblik later nam hij naast Brand in de taxi plaats, die snel wegreed, juist toen daarbinnen de beide mannen hun tweezang aanhieven, die echter weinig welluidend was.

Een uur later hield de taxi stil op geringen afstand van de hoeve, bij welker eigenaar Raffles zijn vliegmaschine had achtergelaten.

De taxi werd weggezonden, nadat de bagage was afgeladen, allen liepen het erf op, belast er beladen, Raffles trof den Boer op den akker, betaalde hem de overeengekomen som, en met de hem toevertrouwde sleutel opende hij daarna zelf de loods.

De Typhoon werd naar buiten gerold — zij bleek het verblijf daarbinnen uitstekend te hebben verdragen, en kon onmiddellijk vertrekken. Er waren nog drie reserve cylindere met gecompriëerd gas, hetwelk als drijfkracht diende, en dat was ruimschoots voldoende voor een tocht van heel wat langer van anderhalve dag!

En het kon ongeveer elf uur in den morgen zijn toen de sierlijke reuzenvogel zich trots in de lucht verhief, en aanstonds pijlsnel koers zette in noord-oostelijke richting.

Daar Raffles de reis het liefst zooveel mogelijk over land maakte, stak hij aanstonds de reusachtige zeearm over, welke Madagascar van het Afrikaansche vasteland scheidt, vloog over dit reusachtige eiland, hetwelk grooter is dan geheel Engeland tot aan zijn uiterste noordelijke punt, en toen pas waagde hij zich boven den Indischen Oceaan. Omstreeks half twee zweefde de Typhoon boven de Admiraliteits-eilanden, en in pijlsnelle vaart zette zij haar weg voort, naar Colombo, op Ceylon gelegen.

HOOFDSTUK II.

Een noodlottige landing.

Zonder zich ergens op te houden, steeds vliegend op een hoogte, die tusschen vier en vijfduizend meter was, gierde de Typhoon door het luchtruim onafgebroken voort, en was reeds boven Madras, toen de duisternis begon te vallen.

De machine was erop ingericht, om ook des nachts te kunnen vliegen, maar Raffles had volstrekt geen haast, nu hij Afrika eenmaal verlaten had, en zoo deed hij de machine neerstrijken op een onbebouwd akker, in een eenzame streek, niet ver van een bamboebosch.

Voor tijgers echter behoefde men hier niet bevreesd te zijn, want daartoe lag de plek van de landing te dicht in de nabijheid van menschenwoningen.

Niet zoodra waren de drie mannen, een weinig verstijfd, uit de vliegmaschine gestapt, of de noodige voorzorgsmaatregelen voor den nacht werden genomen.

De beide draagvlakken werden losgemaakt, hetgeen binnen vijf minuten kon geschieden, tegen de machine geplaatst, en daarna werd alles bedekt met een groot ondoordringbaar dekzeil, hetwelk haar tegen eventueele stortbuien moest beschermen.

De avondmaaltijd werd gebruikt, de drie mannen rookten hunne pijpen en praatten eenigen tijd op zachten toon.

Een overval was hier natuurlijk niet te duchten, daar de plek volkomen verlaten was, en de bevolking rustte, en politie zou hier ook wel niet verschijnen, daar de landing in de snel dalende duisternis door niemand was opgemerkt.

Daarna begaven zij zich ter ruste, na zich in hun dekens te hebben gewikkeld, en zij waren zoo gehard, dat zij voortreffelijk sliepen op den harden grond, en den volgenden morgen geheel uitgerust ontwaakten, gewekt door het luide gekweel en gekwetter der vogels in de naburige bosschen.

Heinde en ver vertoonde zich geen menschelijk wezen, en Madras was op minstens drie uren gaans.

Het zeildoek werd van de machine afgenomen, de drie mannen namen een verfrisschend bad in de heldere beek, die het woud doorsneed, ontbeten met vruchten, brood en koud vleesch, bevestigden de draagvlakken weder, en daarop

zette de Typhoon haar reis verder voort, daar de reizigers volstrekt geen reden hadden, langer te blijven in deze dorre, eenzame streek.

Raffles was van plan, verder de kustlijn te volgen van Indië, rondom de Golf van Bengalen te vliegen, en vervolgens door het Zuiden van China en over de Philippijnen op de Ladronen-eilanden aan te houden.

Het is waar dat het een vrij groote omweg was — maar wat deerde dit, bij zulk een geweldige snelheid van 600 kilometer per uur?

Het was veiliger, over land te vliegen, waar dit kon, en daarom deed Raffles het dan ook.

Want deze machine was niet van drijvers voorzien, en een gedwongen landing op het water kon dus zeer onaangename, ja zelfs misschien noodlottige gevolgen hebben.

Raffles zorgde er wel voor, op een zoodanige hoogte te blijven, dat het voor de menschen op aarde onmogelijk zou zijn, het toestel te ontdekken, zelfs met een zeer goeden kijker, of, zoo men het al ontwaarde, een indruk te kunnen krijgen van zijn ongehoorde snelheid.

De uren verstreken, Indië gleeed als het ware onder de Typhoon weg, met een verbijsterende snelheid, het blauwgroene water van de Golf van Bengalen verdween uit het oog, en de vliegmaschine bevond zich omstreeks twee uur in den middag boven Mandala.

En op een hoogte van meer dan zesduizend meter bereidde Henderson den eenvoudigen maaltijd toe, terwijl de aarde zich voordeed als een onduidelijke massa, waarop niets bepaalds was te onderscheiden.

Alleen de toppen der hoogste bergen waren goed zichtbaar, en rezen uit boven de soort van nevel, die de aarde scheen te verbergen.

Reeds werd de delta van de Ganges zichtbaar, de heilige rivier der Hindoes, en zij geleken, nu de machine vrij aanzienlijk was gedaald op zilveren lichten, zich waaivormig uitspreidend, en nog hadden de luchtreizigers niet goed van dit schouwspel kunnen genieten, of het was alweder voorbij, en de vliegmaschine stooft in ontombare vaart over de bergen van Birma, reeks na reeks, schier eindeloos, en om de toppen te ontgaan moest Raffles de Typhoon op een hoogte van minstens 5000 meter houden.

Steden en dorpen wisselden elkander af, woeste bergstroomen en wouden bergen en dalen, en uur na uur bleef de Typhoon het Oosten tegemoest stormen, en met een zonderlinge snelheid scheen de zon naar de kim te dalen — veel sneller dan anders, en dit was een heel natuurlijk verschijnsel, daar zij reeds over het zenith heen was, en nu in het westen begon te dalen, terwijl de luchtreizigers, zich integendeel met ongeloofelijke snelheid in oostelijke richting begaven.

Toch zou het nog wel eenige uren licht blijven, toen de vliegmachine de grens van het onmetelijke Chineesche rijk passeerde, op slechts zes of zeven mijlen ten noorden van Kiang-hun.

En het was juist op dit oogenblik dat Brand een kreet slaakte, die juist een blik naar buiten had geslagen, om omlaag te zien.

— Wat is er? schreeuwde Raffles, die den kreet boven het geraas van den schroef uit had gehoord.

Het gelaat van Brand was bleek, toen hij zich naar Raffles toeboog, en hem in het oor riep:

— Wij hebben een wiel verloren — ik zag het vallen!

Dat was inderdaad een zeer ernstige mededeeling.

Ofschoon Raffles de snelheid van zijn machine zeer gemakkelijk kon verminderen en gelijk doen staan aan die van de gebruikelijke verkeerstoestellen, dus omstreeks 125 kilometer per uur, zoo was de landingssnelheid toch nog altijd zeer groot, ongeveer als die van een sneltrein, en daarbij waren de beide wielen van het landingsgestel onmisbaar!

En het was een groot geluk te achten, dat Brand bij toeval naar omlaag had gekeken, en het losgeraakte wiel pijlsnel had zien dalen, terwijl het tegelijkertijd leek, door de onzaglijke snelheid, alsof het een tijdlang in de lucht bleef hangen, op dezelfde hoogte.

Henderson sloeg zichzelf met gebalde vuisten op het hoofd en jammerde:

— Dan heb ik mijn plicht niet gedaan, mylord! Dan is me iets ontgaan! Maar ik verzeker U, bij alles wat mij lief is, dat ik alles aan de machine grondig heb onderzocht, voor wij opstegen!

— Daarvan ben ik overtuigd, James — het is jouw schuld niet! riep Raffles terug, die zelf een weinig bleeker was geworden, omdat hij den grooten omvang wel beseftte van het gevaar, dat nu dreigde.

De symmetrie van het toestel was verbroken, en het eene wiel werkte remmend, zoodat Raffles om rechtuit te blijven vliegen genoodzaakt

was, met het roer een weinig tegen te sturen, maar dit was bij lange na het ergste niet — het gevaar zou pas dreigend worden op het oogenblik van de landing.

En zeer tegen zijn zin besloot Raffles, zoo spoedig mogelijk te dalen, voor de duisternis aanbrak. Tegen zijn zin, want hij bevond zich boven Chineesch gebied, in een tijd van groote woelingen en onlusten, bloedvergieten en broedertwist — en terwijl de vreemdelingen in een groot gedeelte van het Hemelsche rijk fel werden gehaat. Te Johannesburg immers waren reeds de geruchten doorgedrongen van den moord op zendelingen, vrouwen en kinderen van Europeanen in afgelegen nederzettingen.

En toch durfde hij niet verder vliegen, temeer daar er een felle wind was komen opsteken, die het besturen van de vliegmachine zeer moeilijk maakte, een van die te vreezen wervelwinden, die in China veelvuldig voorkomen, en die de Chineesche Zee tot een van de meest gevreesde zeeën op aarde kunnen maken.

Hoe hij echter zou kunnen landen met slechts één wiel, op dien steenachtigen bodem — dat was hem een raadsel. En toch zou het moeten geschieden, al was de kans heel groot, dat de machine onmiddellijk zou kapsijzen en verbijzeld zou worden — met degenen die er zich in bevonden.

Tot overmaat van ramp kende Raffles de streek hier slecht, daar hij ze nog slechts eenmaal bezocht had, en dat nog heel lang geleden, in het door Zebu's getrokken karretje van een zijner Chineesche vrienden.

Alle drie de mannen dachten aan hetzelfde, terwijl de machine schuin omlaag schoot door een thans loodkleurigen hemel, met valsche, gele striemen er in, en eensklaps bukte Henderson zich voorover naar Raffles en schreeuwde hem in het oor:

— Zou het niet beter zijn, mylord indien wij het andere wiel ook maar kwijt waren?

— Zonder twijfel, James — want ik zou een zandvlakte kunnen opzoeken, of een groot tafelland, en dan zou althans de kans bestaan, wij het er levend afbrachten.

— Het is goed mylord — dan zullen wij ons van dat wiel ontdoen! riep de reus, en vastberaden stapte hij achterwaarts en begon den ronden deksel te openen, die, wanneer de snelheid het grootste was, boven in de vliegmachine werd gesloten, teneinde te voorkomen dat de hevige zuiging het geheele gestel van de machine uit elkaar zou rukken.

— Wat ga je doen James? kreet Brand ontzet.

— Dat zult ge wel zien, mijnheer Brand! antwoordde de reus kortaf. Er moet iets gedaan worden.

Brand bukte zich naar Raffles toe, en riep hem toe, wat Henderson van plan was.

— Hij zal zich dooden! bracht hij er met moeite uit. De snelheid van de machine zal hem er af rukken, het bloed uit zijn lichaam wegpersen!

— Laat hem, Brand! riep Raffles terug. Het is onze eenige kans. Nu ik weet wat hij wil trachten, zal ik de snelheid tot het uiterste beperken. Maar laat hij zich een touw om het licnaam binden, en bevestig dat stevig aan het gestel, zoodat hij in ieder geval niet kan omlaag storten.

Brand kon nog juist de reus bij een zijner beenen vatten, die al bezig was, zich door de nauwe opening te wringen, waarbij de ontzettende stormwind, door de snelheid verwekt, hem reeds aanstonds het ademhalen bijna onmogelijk maakte, en hem de oogen uit de kassen scheen te drukken.

Brand wees op een dik koord, toen op de borst van den reus, die het dadelijk begreep, terugkeerde, en zich het sterke touw stevig onder de oksels liet binden met een knoop op den rug.

Intusschen was de snelheid van de machine reeds zeer verminderd, en ofschoon het een onderneming bleek, waarmede het leven gemoeid kon zijn — het was toch niet meer geheel onmogelijk.

Stoutmoedig kroop Brand nu het eerst door de opening met het uiteinde van het touw in zijn handen, en kroop toen over de vliegmaschine tot hij een plek bereikt had, waar hij een der dwarsstijlen van de draagvlakken kon vatten.

Hij liet er zich schrijlings op neer, met moeite weerstand biedend aan den druk van den wind, en slaagde er in, het einde van het touw, hetwelk Henderson om het lichaam had, aan een deel van het gestel te bevestigen.

Nog terwijl hij daarmede doende was klauterde Henderson op zijn beurt naar buiten.

Het toestel begon gevaarlijk scheef te hangen, toen het zware gewicht van den reus het naar beneden leek te trekken aan dezelfde zijde waar Brand zich bevond, en hij schreeuwde den jongeman dan ook uit alle macht in het oor:

— Ga aan de andere zijde van het gestel, mijnheer Brand, en hang zoover mogelijk naar buiten, om het evenwicht te bewaren!

Brand begreep gelukkig de beteekenis van de vraag, want door den loeienden storm verstond

hij zoo goed als niets en klauterde over de stalen dwarsbuizen van het landingsgestel naar den kant, waar het zware wiel van de as was afgevoerd.

Hij nam op het uiteinde van die as plaats, het hoofd van den storm afkeerend, en zich met alle macht vastklampend met knieën en vuisten, terwijl hij zoover mogelijk achterover neeg.

Henderson had zich intusschen zelf reeds aan den anderen kant laten zakken, haalde een Engelsche sleutel uit zijn zijzak en begon de moer los te draaien, die het dikke, van een ballonband voorziene wiel op de as bevestigd hield.

Het was een bijna bovenmenselijke taak, want hij moest over het wiel heenleunen, en kon de moer maar juist even bereiken.

Hij kon de sleutel telkens slechts een achtste slag laten maken, en het werk duurde dus lang, en telkens liep hij gevaar, dat de dunne stalen buizen onder zijn gewicht zouden begeven, of dat de storm hem van zijn plaats zou werpen.

Hij had de moer bijna losgedraaid, toen de Engelsche sleutel aan zijn vingers ontglipte van de moer gleed en omlaag stortte.

De reus maakte een gebaar van woede en drift, vatte het wiel met beide handen, zich alleen maar in evenwicht houdend met behulp van zijn knieën en voeten, en trachtte het van de as te drukken.

Hij rukte het een paar malen heen en weder, terwijl zijn slapen bondsden van inspanning, en plotseling begaven zich de laatste schroefdraden, de moer vloog van de as — en het wiel volgde.

Maar zoo onverwacht had het zijn plaats verlaten, dat Henderson het evenwicht verloor en met een verschrikkelijken kreet stortte hij van zijn zitplaats en zwaaide aan het einde van het sterke koord in de ruimte, vastgehouden onder zijn oksels.

Het touw was in voortdurende beweging, en met een onbeschrijflijke ontzetting zag Brand dat het bij iedere slingering over een uitstekend, scherp staalgedeelte schuurde, en dat reeds kleine rafeltjes lossprongen, en zich krulden.

Een oogenblik werd hij door een duizeling bevangen van afschuw, maar met de uiterste wilsinspanning herstelde hij zich, klauterde omhoog langs het gestel, terwijl de machine heftig schudde, liet zich door de opening zakken, deed drie, vier stappen naar voren, en schreeuwde met een stem die van opwinding en angst beefde:

— Landt om godswil zoo spoedig mogelijk, en als het kan op een zandvlakte, of anders op het water! Henderson is gevallen en hangt aan

het einde van het touw — het slingert voortdurend heen en weer en wordt afgeschuurd — binnen tien minuten zal het breken en hij zal van een hoogte van meer dan duizend meter te pletter vallen!

Raffles verbleekte vreeselijk, maar hij klemde de tanden op elkaar en schuin schoot de vliegmachine omlaag, en zocht den bodem.

Raffles zoowel als Brand lieten hun blikken in het rond waren, totdat de jongeman plotseling uitriep:

— Dat tattelgebergte daar ginds! het lijkt mij volkomen vlak te zijn, en het ziet er uit of het met zand bedekt is — of met aarde! Aan het andere uiteinde zie ik door den kijker iets als een huis — neen, het is een Chineesche tempel! Hoe dan ook, wij moeten dalen, Edward!

De volgende tien minuten werd er het uiterste gevergd van de zenuwen der beide mannen, en vooral van Raffles, die de machine bestuurde.

De minste onvoorzichtige beweging zou voor Henderson onmiddellijk den dood beteekenen.

De vliegmachine naderde nu de hoogvlakte en susde er overheen op een hoogte van nog geen vijftig meter.

Het was volstrekt noodzakelijk dat Raffles dit tafelland onderzocht, alvorens hij een poging zou kunnen wagen, er op neer te strijken.

Over de hoogten van den bodem kon hij moeilijk oordeelen, maar de lengte, van dezen zonderlingen, afgeplatten berg, bedroeg op zijn minst een kilometer en wellicht nog meer!

En Brand had goed gezien, de oppervlakte en bestond voor een deel uit zwart zand, verderop uit steen.

Wel tweemaal beschreef Raffles een grooten cirkel boven den tafelberg, terwijl de schemering hand over hand toenam, niet alleen om het landingsterrein te onderzoeken, maar ook om aan Henderson te doen begrijpen, dat aanstonds het vreeselijk oogenblik zou aanbreken, waarop alles gewaagd zou moeten worden — om alles misschien te verliezen.

Nu wenkte Raffles Brand naast zich en riep hem toe:

— Verplaats je gewicht zooveel mogelijk naar achteren! Kruip op het staartstuk, en laat je vallen zoodra je gevoelt dat de machine grond raakt. Wij moeten tot iederen prijs pogen, haar tot het laatste oogenblik volkomen horizontaal te houden. En misschien zal de dikke laag zand of aarde onzen armen Henderson redden! Hoe lang is het touw?

— Op zijn minst tien meter!

— Dat is een groot geluk, Brand, want dan

kunnen we althans hopen dat de machine hem niet onder zich verplettert! En nu den hemel onze ziel aanbevelen! Ik ga landen!

Brand begaf zich naar de kleine kajuit, kroop opnieuw door de opening, en toen over de bovenzijde van de vliegmachine, zoover mogelijk naar achteren, ieder oogenblik gevaar loopend, van het gladde aluminium te sullen.

Hij kon echter de bovenkiel grijpen, even voor het staartstuk, en hield zich daar in evenwicht.

Als hij omlaag keek, zag hij nu en dan het zware lichaam van Henderson.

Gelukkig was de brave reus niet bewusteloos, want nu en dan greep hij met een van zijn armen het touw boven zijn hoofd, misschien om het ondragelijke rukken en trekken onder zijn oksels een weinig te verminderen, daar, waar het touw hem in het vleesch moest snijden.

Brand bemerkte verder dat Raffles nogmaals een bocht beschreven had, alweer lager, en nu naderde het ontzettende oogenblik.

Zou Raffles niet te laag gedaald zijn? Zou het lichaam van Henderson aan het einde van het touw aanstonds te pletter slaan tegen den steilen wand van den tafelberg?

— Neen — god lof! Raffles had den afstand zoo nauwkeurig afgemeten, dat de beenen van den reus zich op nauwelijks een meter afstand bevonden van den grond!

Toen liet hij het toestel nog een weinig hellen, heel voorzichtig en langzaam — maar plotseling was het alsof zij zich vanzelf weer oprichtte, als een ballon, die ballast uitwerpt.

Brand gaf een schreeuw!

Hij had gezien hoe de voeten van Henderson den grond raakten, en hoe hij aanstonds omver werd getrokken en als een zak zand werd meegeleurd — maar toen had hij gezien hoe de moedige kerel snel zijn mes uit zijn zak haalde, het opende, met de eene hand het touw boven zijn hoofd greep — een flinken jaap — en hij rolde wel acht — tien malen als een konijn dat is aangeschoten om en om, en bleef toen roerloos liggen.

Raffles moest begrepen hebben wat er geschiedde, want hij bracht de machine dadelijk weer lager, tot een meter boven den grond, richtte haar toen weer een weinig op — de stalen buizen van het gestel schuurden over het gladde steen, vreeselijk hotsend schoof de machine zich voort, zoodat Brand binnen weinige oogenblikken al van zijn plaats was gesmeten, de schroef stond stil — en de machine liep haar vaart nog wel 40 meters verder uit, terwijl telkens een buis met een geweld als een pistoolschot afknapte.

Brand, die er met een paar builen en schrammen was afgekomen richtte zich op en uitte een jubelkreet — het gestel was alleen maar verbogen een paar buizen waren geknapt, die heel gemakkelijk uit den voorraad vervangen konden worden — maar de schroef was ongedeerd, en zoo was het ook met de geheele machine!

Maar hoe stond het met Henderson? Had hij er het leven afgebracht?

Nog duizelig van den val, richtte de jongeman zich op, en tuurde over de hoogvlakte uit.

Een kreet ontsnapte hem.

Want daar naderden, gekleed in lange, zwarte gewaden, een groot aantal mannen, het hoofd gedekt met een zonderling kalotje, voorzien van een plankje, eveneens zwart geverfd, dat met zonderlinge symbolen was beschilderd, en die

Brand aanstonds herkende als Boeddhistische priesters,

Zij hadden een man in hun midden die zich slechts met moeite op de been scheen te houden.

Die man was Henderson, uit zijn wonden bloedend, bloothoofds, met het touw nog onder zijn oksels.

En achter dien priestertroep, kwam een tierende, schreeuwende, met stokken en zwaarden zwaaiende menigte, die eensklaps als uit den bodem opgerezen scheen te zijn.

Die menigte kwam met een ongehoorde snelheid aanloopen, en voor Raffles en Brand zelfs maar aan verzet hadden kunnen denken, waren zij omsingeld door een vijandigen troep Chinezen, die dreigende keelklanken uitten, en werden zij gevankelijk weggevoerd.

**Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst ?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.**

HOOFDSTUK III.

Voor de vierschaar.

Brand had zoeven door zijn kijker goed gezien. Het grootte gebouw, geheel aan het einde van het rotsplateau gelegen, was inderdaad een Boeddhistische tempel, zeker wel duizend jaar oud, maar die nog niets scheen geleden te hebben van den tijd, met zijn ontzaglijke muren, waarvan er een gevormd werd door de rotswand zelf.

Nu de duisternis inviel maakte het gebouw een angstaanjagenden, somberen indruk. Het was in een bijgebouw van dezen tempel dat de drie gevangenen dien nacht werden opgesloten, afzonderlijk, in een soort van onderaardsche kerkers, die waarschijnlijk opzettelijk met dat doel waren gebouwd, en waaruit zelfs het genie van Raffles geen uitweg had weten te vinden, want de muren waren bijna een halven meter dik, en de deuren waren niet voorzien van sloten, maar van zeer sterke, ijzeren grendels.

Daarenboven werd ieder van die deuren bewaakt door twee Chineesche wachters, met het blinkende zwaard over de schouder, als een geweer, en wier eentonige schreden den geheelen nacht gehoord zouden kunnen worden. Zij werden echter niet gehoord, want de drie gevangenen Europeanen sliepen, omdat zij zich nu eenmaal hadden voorgenomen te slapen, en omdat zij behoorden tot de lieden, die van oordeel zijn dat het al heel weinig helpt, of men in benarde omstandigheden den tijd slijt met jammeren en het slaken van onnutte klachten.

Zij zouden hun kracht den volgenden dag dag meer dan noodig hebben, het was goed dat zij nu sliepen, om die kracht te sparen — en dus sliepen zij.

Het moet gezegd worden dat zij het deden op houten britsen, met een Chineeschen, houten slaaprol als hoofdkussen.

Eten kregen zij niet, maar daarentegen wel een kruik met helder water, waarvan zij gretig dronken. Een der priesters kwam bovendien naar Henderson omzien, en zalfde zelfs zijn wonden, waarop hij ze verbond met een handigheid, die bewees, dat hij behalve zielverzorger zijner geloofsgenooten, ook nog een bekwam heelmeester was.

In den aanvang hoorden de drie mannen zelfs door de dikke muren hunner kerker heen, het

woedend getier eener opgewonden menigte, maar dat scheen met kracht te worden onderdrukt, of misschien werden de schreeuwers onder zachten dwang verdreven.

In ieder geval sliepen zij wel zes of zeven uren aan één stuk volkomen rustig, maar dat het dag was wisten zij niet, want hunne kerkers bezaten geen vensters, en slechts een zeer smalle opening, heel hoog boven den vloer, en die weer in gemeenschap stond met een duisteren gang, heel aan het einde voorzien van kleine vensters liet een weinig licht door.

Omstreeks zeven uur in den morgen knarsten er grendels en de drie mannen ontvingen achter-eenvolgens bezoek van een soort cipier, met een fraaien dolk in den gordel, en, wat voor de gevangenen wel zoo aangenaam was een kom met rijst, brood en eieren. Hij werd gevolgd door twee reusachtige Chineezers, ieder gewapend met een van die twee-handzwaarden, zooals zij sedert onheuglijke tijden in gebruik zijn bij de Chineesche zwaardvechters.

Henderson was de eenige die een praatje trachtte aan te knopen, in het Engelsch wel te verstaan, maar Raffles en Brand waren wel zoo verstandig niets te zeggen, omdat zij wel wisten, dat zij van deze zwijgende Chineezers met hun ondoorgrondelijke gezichten toch geen antwoord zouden krijgen.

Na dit ontbijt verstreek er nog een uur, en toen werden de drie mannen tegelijkertijd, ofschoon langs andere wegen buiten het gebouw geleid, en eensklaps stonden zij in het volle licht van een prachtigen dag.

De zon stond reeds aan den hemel, en zij konden den geheelen omtrek overzien.

Het bleek hun nu, dat de verminkte vliegma-chine inderdaad was neergestreken op een bijna volkomen vlak tafelland, dat misschien juist om deze omstandigheid in een reuk van heiligheid was komen te staan.

Het helde aan alle zijden bijna loodrecht af naar de vlakke, op een enkele plek na, vanwaar een kronkelend pad, eigenlijk een volslagen weg van bijna vier meters breedte, zich omlaag slingerde langs de helling.

En daar heel beneden lag een dorp, dat misschien op geen enkele kaart voorkwam.

Dat dorp zou nu echter wel verlaten zijn, want de platte rots krioelde van Chineezers.

Er waren er zeker wel 4000 bijeen, en bezielde met verre van vriendschappelijke gevoelens, jegens die blanke indringers, die daar zoo plotseling in hun midden verschenen waren.

De menigte echter werd in bedwang gehouden door een soort van lijfwacht, bestaande uit twaalf mannen, waarvan er vier, behalve hun kleurige, ouderwetsche uitrusting, vijf goede geweren bij zich hadden, die als heel zonderling afstaken tegen de roode zijde van hun met goud bestikte gewaden, de lange vlechten die hun op den rug hingen, de ronde schilden, de lansen en de kromme zwaarden hunner makkers.

Die vlechten wezen er in ieder geval op dat de westersche beschaving nog lang niet tot dit afgelegen plekje was doorgedrongen.

Niet ver van de tempelingang, op een soort van natuurlijke verhevenheid — de eenige die zich op die hoogvlakte bevond, zat een groepje mannen, zoo stil alsof zij dood waren en die blijkbaar een zeer hooge positie innamen, want vol diepen eerbied lagen eenige priesters om hen heengeknield.

Raffles zag aan de kleeding van den middelsten man van dat groepje aanstonds, dat hij te doen had met den hoogen priester, die tevens tempelwachter was, en wat men zijn staf zou kunnen noemen.

Die priester droeg gewaden van gele zijde, zoo kostbaar alsof men een sprookje beleefde uit de 1001-Nacht.

Want op alle mogelijke plaatsen was dat gewaad bestikt met kleine parelen en verschillende gekleurde edelgesteenten.

Dat was ook het geval met het zonderlinge hoofddeksel, dat hij op het hoofd had.

Het was duidelijk dat het toeval hen hier gevoerd had naar een geheiligde plek van China, waar nog zeer oude gebruiken werden gehandhaafd, en dat mocht wel zeer noodlottig worden genoemd, want de haat jegens de vreemdelingen zou hier feller dan ergens anders tegen de vreemdelingen oplaaien, nu geheel China in brand stond, nu Noord tegen Zuid streed, en nu reeds op verschillende plaatsen het bloed van onschuldige vreemdelingen had gevloeid.

Of die Chineezers iets zouden begrijpen van dat vreemde ding, met zijn geweldige vlerken en zijn zonderlingen snuit, dat daar roerloos te rusten scheen op het rotsplateau, als de vogelrock op zijn nest, dat kon Raffles moeilijk zeggen.

Het was echter zeer goed denkbaar, dat de Chineezers van dat kleine dorp nog nimmer een

vliegmaschine te zien hadden gekregen, die zich ook niet zou wagen boven deze gevaarlijke bergen met hun scherpe pieken.

Het was echter de vraag of hun toestand zoo veel benijdenswaardiger zou zijn, als die lieden eenig begrip hadden van wat die vliegmaschine was.

Het behoeft nauwelijks gezegd dat men de gevangenen aanstonds beroofd had van wat als wapen dienst kon doen. Zij hadden zelfs hun zakmessen niet meer, en Raffles, die even voor hij ging landen zijn revolver in zijn zak had laten glijden, miste dit wapen, waarvan die Chineezers dus in ieder geval wel het gevaar begrepen — en dus ook de werking.

Ieder hunner was met sterke touwen geboeid, en bewaakt door drie bewapende Chineezers, die hen nu dwongen, tot dicht voor de verhevenheid te naderen, en daarop klonk het plotseling in zeer goed Engelsch:

— Knielt!

Geen der drie Engelschen bewoog zich. Zij hadden het niet geleerd, te knielen voor menschen, en zeker niet voor Chineesche priesters.

— Knielt! klonk het nogmaals, en nu dreigend bevelend.

De drie Engelschen bleven staan, onverschrokken, totdat hun drie bewakers zich woest op hun wierpen en de weerlooze mannen, die zich onmogelijk konden verdedigen, dwongen te bukken.

Maar drie mannen waren voor Henderson in ieder geval niet voldoende.

Al waren zijn sterke armen ook met dikke touwen op zijn rug gebonden, zoo verdedigde hij zich toch geruimen tijd, totdat er eindelijk zes van de zwaarste Chineezers aan zijn lichaam hingen en Raffles hem bevelend had toegeroepen.

— Ik gebied je om neer te knielen, James! Bederk dat een doode Henderson ons van heel weinig nut kan zijn!

Dit scheen voor den braven reus een argument te zijn dat pakte, tenminste hij slingerde met een woeste ruk zijn aanvallers nogmaals van zich af, zooals het everzwijn het de honden doet, die zich op hem hebben geworpen, en knielde neder op den grond, terwijl hij mompelde:

— Het is omdat mylord het beveelt — maar ik zal het jullie betaald zetten, geef geboefte!

De man die zooveel Engelsch had gesproken bleek een der lagere priesters te zijn die de taal uitstekend sprak en ook verstond en nu als tolk diende.

En het volgende gesprek ontspoon zich.

— Hoe heb je het durven wagen, westersche hond, tot ons heilig gebied door te dringen?

— Hoogepriester, het was volstrekt niet mijn wil, om dit te doen! antwoordde Raffles kalm. Machten, sterker dan ik dwongen mij er toe!

— Wie zijt gij, en wie zijn die mannen?

— Ik ben een invloedrijk Engelschman, en ik zou u raden, geen haar van mijn hoofd te krenken — en deze lieden zijn mijn metgezellen.

— Zijn zij U onderdanig?

— Geenszins! antwoordde Raffles. Zij zijn mijn vrienden!

— Dat is te zeggen — ik ben de chauffeur van mylord, maar daar begrijp jij toch niets van, jij langgestaarte ezel! schreeuwde Henderson woedend.

— Stil James! beval Raffles weder. Maak onzen toestand niet nog erger door je grove taal!

De woorden van den reus waren dadelijk door den tolk overgebracht, maar de hoogepriester toonde volstrekt niet wat er in hem omging, toen hij de beleediging begreep.

Hij keek Henderson alleen maar eens aan, met een vreemden, raadselachtigen glimlach om de dunne lippen.

Brand had eigenlijk veel liever gezien dat de man woedend was uitgevaren, want die glimlach boezemde hem schrik in. Wanneer deze lieden zich hun vijanden betoonden, en daar had het allen schijn van, dan wachtte hun alle drie zeker een afschuwelijke dood, want de Chineezers zijn nog altijd meesters in de vreeselijke kunst der lichamelijke martelingen.

De hoogepriester liet zijn blikken weer langzaam naar Raffles gaan, dan naar de vlieg-machine, en begon weer:

— Ik heb hooren verluiden van de uitvindingen der Westerlingen. Zij maken thans vogels, en reizen daarmede door de lucht. Is dit zulk een reuzendier?

— Ja, maar het is zwaar gewond, hoogepriester! antwoordde Raffles langzaam. Het kan niet meer opvliegen.

— Des te beter! hernam de Chinees langzaam. Ik kan U niet laten gaan. Gij zijt hier op een plek gekomen, die heilig is en — de menigte verlangt Uwe hoofden als zoenoffer aan den toorn der goden, die gij hebt durven tarten! Gij zult, voor een nieuwe dag aan den hemel rijst, deze aarde verlaten hebben.

— Wees voorzichtig, hoogepriester! riep Raffles op trotschen toon. Bedenk dat ik een Engelschman ben van hoogen rang, en dat mijn

dood en die van mijn metgezellen gewroken zal worden!

— Ik vrees Uw landgenooten niet. Wij Chineezers vreezen de Westerlingen niet langer, die tijd is voorbij. Wij zijn talrijk als het zand van de zee, en als wij dat willen, dan zullen wij U vernietigen, gij met Uw witte gezichten, en U verdelgen van het aangezicht der aarde!

Hij had zonder stemverheffing gesproken, maar er lag zulk een vreeselijke uitdrukking van haat en woede op zijn gelaat, dat Brand het koud over zijn rug voelde loopen.

Daar Raffles hem trots bleef aanzien, maakte hij een gebaar van ongeduld en minachting en ging voort:

Gij zult op deze steile hoogvlakte den dood sterven, dien wij U hebben toebedacht, en gij kunt nu nog een laatste wensch te kennen geven, waaraan ik zal voldoen, indien het mij mogelijk is. Zeg mij dus wat gij verlangt!

— Ik zou gaarne den prachtigen, zeldzaam grooten robijn willen hebben, hoogepriester, die zich daar aan de voorzijde van Uw hoofddekseel bevindt! antwoordde Raffles rustig.

Niet zoodra was de vraag overgebracht, of een der beulen deed, zonder dat hem iets bevolen was, een dreigenden stap naar voren, als gereed om toe te slaan met het machtige zwaard, waarvan de breede kling schitterde in het licht van de zon.

Zulk een onbeschaamdheid moest onmiddellijk met den dood gestraft worden, zoo meende hij.

De priester keek echter Raffles met hetzelfde koude glimlachje aan, en zeide toen afgemeten:

— Uw hand zal niet in aanraking komen met den robijn van een hoogepriester van Boeddha, hond! Vraag iets anders, of zwijg!

— Als ik iets te vragen heb, dan zou het zijn, om een partijtje met hem te mogen boksen, mylord! gromde Henderson tusschen de tanden. Wat zou ik dien kerel met zijn gemeene tronie graag eens aan zijn staart over deze hoogvlakte trekken!

— Stil James — houdt je tong in bedwang! beval Raffles.

De priesters schenen even onder elkaar te be-raadslagen, op gedempten toon en toen sprak de tolk met luide stem:

— Het vonnis is gevallen! Gij hebt U vergrepen aan het heilig gebied, de menigte eischt Uw dood, en gij zult sterven door de Klok! Gij zult aanwezig zijn bij de toebereidselen, en morgen, wanneer de zon boven de kim rijst, zult gij Uw misdrijf boeten, dat onvergeeflijk is!

HOOFDSTUK IV.

De marteling van de klok.

Onmiddellijk werden de drie geboeide mannen omringd door wel twaalf zwaarbewapende soldaten, die echter geen vuurwapenen bezaten.

Ofschoon de drie Europeanen al heel wat gezien hadden van de wereld, zoo was het schouwspel van die soldaten toch volkomen nieuw voor hen en ze hadden er slechts een flauwe afschaduwing van kunnen zien in de finales van prachtig aangekleede revue's in Londen of Parijs. De soldaten waren nauwkeurig even groot, en waarschijnlijk zorgvuldig uitgekozen. Zij droegen een soort van wapenrok, rijk bestikt met gouden loovers, en die met een gordel van gouddraad om het middel werd dichtgetrokken.

Hun borst was bedekt met een ronden plaat van goud, sierlijk gedreven, en die een zon voorstelde, naar alle richtingen stralen uitwerpend.

Zij droegen scheenplaten, wel eenigszins gelijkend op die van de oude Romeinsche soldaten, waaraan ook de gouden versierselen niet gespaard waren, sandalen met gouden knoppen, en een helm van voren voorzien van een eigenaardig groot vizier, een soort van grendel, die het neusbeen beschermde.

Prachtige volle bossen struisvederen rezen van die helmen op en vielen weer neer op hun schouders.

Zij waren gewapend met een krom zwaard, in een scheede van marokijnleder, een rond schild, van een metaalsoort, die Raffles niet kende, en die nog het meest op platina geleek, ofschoon hij begreep dat dit bijna onmogelijk was, en een zeer lange lans, eindigend in een zilveren, van weerhaken voorziene punt.

Deze mannen nu drongen hen ruw naar een eenigszins hooger gelegen gedeelte van het rotsplateau dicht bij den tempel en lieten hen daar neerzitten, waarop zij een bijna geheel gesloten kring om hen vormden, en de punten van hun lansen naar hen toerichtten, om bij de eerste verdachte beweging te kunnen toestooten.

En de drie mannen begrepen wel, dat op dit oogenblik aan vluchten volstrekt niet te denken viel, want de touwen waren stevig, waarmede zij gebonden waren, en zij konden geen twee meters ver komen.

— Zouden we hier kunnen praten, mylord

zonder dat die gouden schavuiten ons verstaan?

— Zij kennen stellig geen Engelsch, James!

— Des te beter! Dan wilde ik U iets vragen. Wat bedoelde die man zoeven toch, toen hij zeide dat wij gedood zouden worden door de Klok?

Raffles gaf niet dadelijk antwoord, en toen trok er even een korte huivering over zijn gelaat.

Eindelijk zeide hij zacht:

— Wat die man zeide is niet anders dan de letterlijke waarheid, James! Eigenlijk is het niet de Klok die ons zal dooden, het is haar klank!

— Dat kunt gij toch niet in ernst meenen, mylord! riep de reus vol ongeloof uit. De klank van een klok zou een mensch kunnen dooden?

— Langzaam, maar zeker, James, en op een afschuwelijke wijze! En hoe krachtige de mensch gebouwd is, hoe vreeselijker de marteling!

— Maar hoe kan het? Hoe is zoiets mogelijk? riep Henderson, die nu ondanks zichzelf verbleekte. Het klinkt als een sprookje!

— Het is een vrij gebruikelijke marteling bij de Chineezzen, of was dat althans; nog slechts betrekkelijk kort geleden James, en zij werd gewoonlijk toegepast op godslasteraars, of op hen die zich aan een priester vergrepen hadden. Ik zal het je in het kort trachten uit te leggen. De veroordeelde wordt stevig vastgebonden, zoodat hij zich ternauwernood verroeren kan, tusschen de zware stijlen van een soort reusachtig gestel, vier in aantal, die zich in een boog vereenigen en van het midden van die boog hangt een bronzen klok af, veel gelijkend op onze gewone kerkklokken, en die een omvang heeft van vier of vijf meter, soms meer, soms ook iets minder. De ter dood veroordeelde bevindt zich met zijn hoofd ongeveer een meter onder den klepel van die klok. Deze nu wordt langzaam, tergend langzaam, in beweging gebracht door de beulen. In het eerst is de klank te verdragen, spoedig wordt hij oorverdoovend. Men voelt het bloed in zijn slapen kloppen, maar dat is niet alles. De geluidsgolven, op machtige wijze door elkander zich bewegend, doen het beenderengestel ontwrichten, drijven het bloed met vreeselijke kracht tegen de wanden der

bloedvaten en persen als het ware langzaam maar zeker het geheele menschelijke lichaam in elkander, dan weer uit elkander. En bedenk dat dit alles heel langzaam gaat. Sommigen worden krankzinnig, voor de dood komt. En die komt niet eerder, alsvorens er een geheel etmaal verstreken is. Onderzoekt men, nadat de dood eindelijk als een verlossing is gekomen den gevonniste, dan vindt men in zijn uiterlijk schijnbaar geheel gaaf lichaam alle zwakkere beenderen gebroken, alle organen verwoest. En de pijnen die men lijdt moeten onbeschrijflijk zijn — ofschoon de Chinees nog wel veel erger martelingen heeft uitgedacht!

De reus bleef een oogenblik in gedachten voor zich uitstaren en zijn stem had een schorren klank toen hij er met moeite uitbracht:

— Het zijn beesten! Ik begreep niet dat zooiets mogelijk was! Ik heb toch vaak met genoegen naar de kerkklokken van mijn dorp geluisterd, mylord!

— Die waren veraf, mijn jongen! zelfs de klokkenluider bevindt zich op een veiligen afstand van de klokken die hij in beweging brengt — en vergeet niet dat zijn taak betrekkelijk kort duurt. Zie, daar beginnen de beulen reeds met het opstellen van het gevaarte.

Van de plek waar zij neergezeten waren konden de drie gevangenen een groot zijgebouw van den tempel zien met twee vervaarlijk hooge deuren er in, die zooeven langzaam waren geopend, en nu op hun zware hengsels draaiden.

Wel een vijftigtal priesters van lagen rang kwamen nu te voorschijn, gekromd onder het gewicht van een soort van stelling, die er uit zag als een gewone hijsstelling zooals ze ook gebruikt wordt voor het inslaan van palen.

Die stelling werd eerst opgezet, kabels werden over de schijven gelegd, de priesters verdwenen weer, gingen het tempelgebouw weer binnen en keerden terug met vier zware, eikenhouten balken, die nu met behulp van de hijsstelling in positie werden gebracht, en bovenaan met elkander werden verbonden.

Alles ging volkomen ordelijk in zijn werk, terwijl er niets gehoord werd dan nu en dan het korte bevel van een opzichter.

Als ijverige mieren liepen de priesters heen en weder, een tijd bleven zij weg, en nu verscheen er langzaam een groot gevaarte, lichtgrijs van kleur, en zachtjes glanzend in het zonlicht.

Het was de Klok des Doods, op een lagen rolwagen geplaatst, en waarvoor alle vijftig priesters zich gespannen hadden, die met inspanning van alle krachten haar voorttrokken

tot onder de vier sterke palen die haar moesten dragen.

Nog steeds ging alles ordelijk en zwijgend in zijn werk. De menigte uit het dorp werd thans op een eerbiedigen afstand gehouden door een cordon van soldaten, allen met het blanke zwaard in de vuist.

Men hoorde niets anders dan het knarsen van de dikke, kleine wielen van den rolwagen en dan in de verte de klank van een wonderlijk blaasinstrument, een zeer langen hoorn, zoo lang dat er twee mannen noodig waren om hem te kunnen dragen, en die een somber, loeiend geluid deed hooren, dat mijnen ver in het rond verneembaar was.

Raar tusschen door ratelden een paar malen de schelle klanken van bekkens en cymbalen, of het dof gerommel van een trom.

Intusschen rolde de wagen altijd verder, heel langzaam, afschuwelijk langzaam.

Het leek of er al uren verstreken waren, alvorens de klok eindelijk haar plaats had ingenomen onder den vierpoot.

Sterke henneptouwen, dik als een pols, werden bovenaan de klok bevestigd, eenige priesters klommen vlug als apen omhoog in een der vier draagpalen, die daartoe kleine inkepingen had, als een ladder, en maakten een takel vast aan het verbindingspunt, daarboven.

Zij moesten het werk reeds herhaalde malen verricht hebben, want nimmer haperde er iets, alles ging op de korte bevelen van een soort van opperman. De touwen van de klok werden nu over den takel geleid, de mannen klauterden naar beneden, en toen werd zij met behulp van een kaapstander, voorzien van zes enorme spaken, aan ieder waarvan acht mannen duwden, heel langzaam opgeheschen, tot zij eindelijk op haar plaats hing, zoodanig, dat een krachtig gebouwd man er juist in gebukte houding onder kon staan.

Raffles wist echter, dat men hen niet zou doen staan, maar in knielende houding zou vastbinden aan zware ijzeren ringen, die in den steenen bodem waren vastgemetseld, en die zijn scherp oog reeds hadden ontwaard.

Met dat alles waren ongeveer drie uren verloopen, en nog altijd zag de menigte toe, maar met wraakzucht in de zwarte, dreigende oogen.

Een aantal priesters kwam aandrigen met zware, meterlange rollen van zeer hard hout, met grillige kleuren en letterteekens beschilderd. Zij waren wel twee meter lang, en ongeveer een decimeter in doorsnede, en geleken heel veel op monsterachtig groote deegrollen. Raffles her-

kende ze onmiddellijk als de gebedsrollen der Chineesche Boeddhapriesters.

Een tiental dezer priesters was in een kring gaan zitten, en begon nu ijverig te gebeden te prevelen.

En nu werd de klok geprobeerd.

Twintig Chineezen hingen zich aan het dikke trektouw, en de Klok begon te schommelen, heel traag.

De klepel raakte den rand nog niet.

Ook niet, toen de Klok terugschommelde.

Vijf of zes malen bewoog zij zich zoo heen en weer, telkens met een grooter boog, en eindelijk raakte de klepel den rand.

De toon galmde donker en dreigend, en Brand voelde een huivering over zijn lichaam loopen.

Het was als een waarschuwing. Maar Raffles stond kaarsrecht, met hoog opgeheven hoofd, en moedig als altijd. Hij wist dat een afschuwelijke dood hem wachtte en met hem zijn metgezellen, maar hij zou hem onder de oogen zien, trouw aan zijn beginselen, en dapper tot het bittere einde.

Hij wierp nog eens een blik naar de vlieg-machine, die daar dicht bij den rand van het plateau lag, geheel onbeschadigd, op het onderstel na, maar helaas niet in staat om zich in de lucht te verheffen, nu de wielen ontbraken. Die zouden wel ergens tientallen mijlen verder, zijn neergekomen, tot een geweldige hoogte weer zijn opgesprongen, als een gummibal, en tenslotte zijn beland, misschien wel temidden van een doodelijk onstelde bevolking, die wellicht aan een bezoek van kwade geesten zouden gelooven.

Op een eerbiedigen afstand er van stond de menigte, en zeker hadden nog slechts heel weinigen zulk een wonderbaarlijk toestel met eigen oogen aanschouw.

Intusschen luidde de Klok steeds sterker, steeds krachtiger, en zelfs hier, dertig meter er vandaan, voelde men den romp sidderen door de heftige beweging en de luchtverplaatsing.

En nu begon Henderson toch ook in te zien, dat zelfs een krachtig gebouw lichaam het op den duur wel eens niet zou kunnen uithouden, en als het ware uiteengerukt zou worden onder den invloed van dien machtigen klankstorm.

Maar de priesters lieten het trektouw weer schieten en gelijdelijk kwam de klok weer tot rust.

Maar zij spraken eenige oogenblikken zacht onder elkander, weer klonk een kort bevel, de drie gevangenen werden eensklaps aangegrepen, en naar de Klok gedreven.

Henderson meende dat het einde reeds gekomen was, en trok uit alle macht aan de touwen die hem gebonden hielden, maar Raffles zeide waarschuwend.

— Spaar liever je krachten James! Zij willen ons met verrijnde wreedheid slechts een voorproefje geven wat ons te wachten staat — morgen!

Zij willen onze laatste uren vervullen van doodsangst! Wees sterk en blijf kalm — het dient tot niets om hier een poging tot verzet te wagen. Wacht gunstiger tijden af!

Onmiddellijk kwam de reus tot bedaren, een weinig beschaamd over zijn drift, want hij zag zelf wel in, dat een poging tot ontvluchten op dit oogenblik toch niet zou baten.

Nu stonden zij onder de klok, en dikke touwen werden van hun gebonden polsen naar de zware ringen in den bodem gevoerd, er door getrokken en weer vast gemaakt.

De Klok werd in beweging gebracht, en het was alsof een verschrikkelijke wind hen opnam en voortdreef. De ontzaglijke klank deed hun trommelvliezen pijnlijk trillen en zij voelden een zonderlinge trekking in de maagstreek, zooals de parachutisten dat beschrijven, die hetzelfde waarnemen, als zij zich uit een vlieg-machine werpen, en de parachute heeft zich nog niet geopend.

Het duurde nauwelijks eenige minuten, maar in dien korten tijd was het hun alsof zij hun spieren voelden verslappen, en het bloed stoots-gewijze door hun aderen werd geperst, en hun slapen uiteen dreigde te doen springen.

En nu begrepen zij het allen — twee uren van dit luiden vlak boven het hoofd en zelfs de sterkste man zou bezweken zijn.

Men bracht de Klok tot rust, de touwen werden van de ringen losgemaakt, en toen brachten de soldaten hun weer naar hun vorige plaats.

En nog was men niet aan het einde van de moreele marteling, die men voor de gevangenen had uitgedacht,

Een klein geitje werd aangebracht, en met den halsband stevig vastgemaakt aan een der ringen.

Toen trad de hooge priester met den vonkelenden robijn voor aan zijn eigenaardige muts eenige stappen op het drietal toe, en de tolk vertaalde zijn hoonend gesproken woorden:

— Zie nu toe, opdat gij zult weten hoe het U zelf morgen vergaan zal, zoodra de zon rijst.

De Klok begon opnieuw te luiden, en het ongelukkige geitje begon onmiddellijk angstig blattend heen en weer te springen.

Maar het duurde slechts kort — zeker nog

geen kwartier en eerder minder — Toen lag het arme dier reeds uitgestrekt op den grond, en men zag zijn wit lijfje opzwellen en weer inkrimpen als ware het een blaasbalg.

Toen lag het stil na eenige hevige stuiptrekkingen, en de Klok zweeg.

Een soldaat ging het doode geitje losmaken, bracht het tot vlak voor de gevangenen en zij werden gedwongen het doode lichaam aan te raken.

En het voelde aan als een half met wind gevulde blaas, als een zak zand! Niets voelde men meer van de beenderen, die geheel opge-

lost schenen te zijn! En Brand voelde zich verbleeken, ondanks zijn vaste voornemen, zich even moedig te toonen als Raffles.

En nu werden zij eindelijk weggevoerd, en nu ook pas verhief het volk zijn stem en uitte een dreigenden eenstemmigen kreet van woede en haat.

Tien minuten later waren de drie mannen weder in hunne afzonderlijke kerkers opgesloten, maar niet dan nadat zij in de gelegenheid waren geweest, op zachten toon eenige woorden met elkander te wisselen.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt :
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK V.

Ontsnapping

Het kerkerhol waarin Raffles weer geworpen werd, was thans volkomen duister.

Met opzet dwongen de Chineesche beulen hun slachtoffers in het duister te blijven om de geestelijke martelingen des te erger te maken.

Zij zouden nu steeds die afschuwelijk klok voor zich zien, het arme, doode geitje, de huilende menigte.

Maar dien ochtend was zijn gevangenis toch een heel klein weinigje verlicht geweest en Raffles kende er iedere bijzonderheid van.

Hij liet zich neer op den houten rustbank, het eenige meubel in den kerker, en dacht na.

Hij begreep dat hij en zijn makkers dezen nacht gevlucht moesten zijn voor de zon opging, anders zou hun lot bezegeld zijn.

De geheele bevolking zou bij hun marteling aanwezig mogen zijn, en aan vluchten zou dan niet meer te denken vallen.

Wapens bezat Raffles niet want men had hem zelfs zijn zakmes afgenomen.

Ook beschikte hij ditmaal niet over die kleine, sluw verborgen voorwerpjes, waarvan hij zich onder andere omstandigheden wel eens voorzag, wanneer hij een gevaarlijke onderneming op touw zette, zooals heel kleine fijne zaagjes, in staat om de sterkste boeien door te zagen, vijltjes, kleine boortjes, en vlijmscherpe mesjes, die hij soms in zijn haar, soms in de voering van zijn kleederen verborg.

Waartoe had hij iets dergelijks ook noodig gehad bij de reis naar Goudeiland?

En toch zou hij zich in de allereerste plaats moeten bevrijden van de sterke hennepen korden, die zijn armen en polsen omknelden, zoo stijf dat hij die ledematen ternauwernood kon bewegen.

Maar hoe dit te doen? Niets in zijn cel was er waarmede hij de touwen zou kunnen stuksnijden.

Het was alsof de Chineezen op iets dergelijks gerekend hadden, want de wanden waren volkomen glad, geen steen sprong naar buiten, en men had zelfs geen kruik laten staan, die hij had kunnen omwerpen, om met behulp van een der scherven het touw door te vijlen.

Maar plotseling viel Raffles iets in, en zijn hart begon luider te kloppen.

Hij droeg rijgschoenen, en dit bracht hem op een denkbeeld.

Hij ging op de krib zitten en boog zich voorover.

Het was hem echter onmogelijk, in die houding de ijzeren haakjes van zijn laarzen te bereiken, want de Chineezen hadden zijn ellebogen eerst naar achteren gewrongen, met touwen aan elkaar verbonden en daarop zijn polsen voor zijn lichaam nogmaals met kracht bijgetrokken en vastgemaakt.

Intusschen was dit een gelukkige omstandigheid en Raffles besloot tot iederen prijs, hiervan partij te trekken.

Daar hij den veter onmogelijk kon losmaken stond hij op, en begon met groot geduld zijn linkervoet bij de wreef heen en weer te strijken over den scherpen kant van een der pooten van de krib.

Het duurde wel een kwartier voor hij de veter plotseling hoorde kraken en aan het ruimere gevoel bemerkte, dat zij was gescheurd.

Hij boog nu telkens zijn voet in de wreef- en neerwaarts, en eindelijk slaagde hij er in niet zonder moeite zijn linkerschoen uit te krijgen met behulp van zijn rechtervoet, waarmee hij de hak naar omlaag drukte.

Daarop knielde hij neder, raapte den schoen niet zonder groote moeite op waarbij het voorhoofd op de vloer moest steunen, richtte zich op, ging weer op de krib zitten en klemde de schoen tusschen zijn beide knieën.

Hij bedacht echter dat hij een van de bovenste haakjes gemakkelijk scherp zou kunnen slijpen tegen den muur!

Hij nam de schoen dus weder in beide handen, stond op en begon op den tast een van de haakjes heen en weer te halen langs den muur.

Het was zeer inspannend werk, omdat hij zijn handen slechts heel weinig kon bewegen, en dus genoodzaakt was zijn geheele lichaam te laten medewerken.

Bovendien bestond de vrees, dat misschien een waker het krassend geluid zou hooren ondanks de dikte van de deuren.

Hij hield dus telkens even op, om uit te rusten en om te luisteren, maar alles bleef daarbuiten stil.

En weer na een kwartier bemerkte hij, dat hij niet alleen het zwarte lak van het haakje had geslepen, maar dat er een zeer scherp kantje aan was gekomen, voor zijn doel uitstekend geschikt.

Onieuw ging hij zitten, klemde de schoen stevig vast tusschen zijn knieën, en poogde het touw heen en weer te halen over het scherpe haakje. Een paar malen moest hij den schoen een anderen plaats geven, omdat het slappe leder te veel meegaf, en het haakje telkens uitschoot.

Maar tenslotte slaagde hij erin, het leder zelf tusschen zijn knieën te vatten en nu gevoelde hij tot zijn onuitsprekelijke blijdschap hoe vezel na vezel van het hennetouw zich begaf. Hoe lang het duurde had hij naderhand onmogelijk kunnen zeggen. Drie malen gleed de schoen tusschen zijn knieën uit, die begonnen te trillen van vermoeidheid door het sterke klemmen, en driemaal verkeerde hij in de vrees, dat de deur zou worden opengeworpen en de bewaker zou binnenstormen.

Maar eindelijk, met een laatsten ruk, kon hij het touw lostrekken, dat zijn polsen gebonden had gehouden. Hij leunde een oogenblik achterover om uit te rusten, en toen dacht hij na over de beste wijze, ook zijn gebonden armen te bevrijden.

Want wij zeiden reeds dat het twee afzonderlijk koorden waren waarmee men hem had vastgesnoerd.

Eerst bracht hij zijn armen achter zijn rug zoo dicht mogelijk bij elkander, maar hij zag zich bedrogen in de hoop, dat het koord, nu niet langer strak gespannen, langs zijn rechthoekig gestrekte armen zou omlaag glijden.

Toen dit dus niets uitwerkte knielde hij op den vloer neer, met zijn rug naar de krib gewend, en poogde langs een der zijkanten het touw af te stroopen.

En dit ging beter!

Hij moest om de vijf minuten ophouden, uitgeput door de ongewone, zeer inspannende beweging, maar hij voelde hoe het knellende touw telkens een weinig lager schoof, totdat het eensklaps van zijn polsen omlaag gleed.

Raffles slaakte een diepe zucht, en bleef een oogenblik onbeweeglijk liggen.

Toen begon hij eerst heel langzaam, daarna vlugger zijn armen te bewegen op te heffen en uit te strekken, teneinde den bloedsomloop te herstellen.

Het doode gevoel week gelijdelijk, en na een kwartier wist hij dat hij het volle gebruik van

zijn spieren — en ook over zijn zenuwen had herkrege.

Hij vroeg zich af of men den gevangenen volstrekt geen voedsel meer zou geven.

Dat zou echter niet strooken met de plannen der Chineezers die juist wenschen, dat hun slachtoffers tot het allerlaatste oogenblik zouden beschikken over hun lichamelijke en geestelijke vermogens.

Het was dus mogelijk, dat de bewaker kwam, en hij moest dus trachten, voor dat noodlottig oogenblik den kerker te hebben verlaten.

En hier deden zich aanstonds moeilijkheden voor, die schier onoverwinnelijk leken.

Indien Raffles instrumenten had gehad, al waren ze nog zoo fijn en teer, dan zou hij althans een poging hebben kunnen doen, de deur aan te tasten, maar daaraan viel thans niet te denken.

De muren waren bijna een voet dik, zeer stevig, en hij had niets, letterlijk niets, om te pogen, de kalk weg te krabben.

Heel hoog bevond zich de opening, waardoor wat lucht kon binnendringen in den benauwdten kerker, maar die was niet te bereiken, want de zware krib stond juist aan den anderen kant, en die was met vingerdikke, ijzeren banden aan den vloer vastgemaakt.

En al had hij daar ook op kunnen klimmen en zoo de opening bereiken — wat zou het hem gebaat hebben? Zij was nog geen hand breed, niet meer dan een spleet, en zonder instrumenten kon men ze onmogelijk verwijderen.

Zou dan al zijn moeite toch nog vruchteloos zijn geweest, en zou zijn vrijheid van beweging hem niet baten?

Hij wilde juist onderzoeken, in de duisternis, of hij wellicht de ijzers van de krib zou kunnen losmaken, toen hij daarbuiten een licht gerucht hoorde.

Het waren de sleepende schreden van den schildwacht, die naderbij scheen te komen.

Heel even bonsde het hart van Raffles met woeste slagen en toen werd hij plotseling zeer kalm, hij beheerschte zich volkomen, en al zijn spieren spanden zich.

Hij begreep dat er nu over zijn leven of zijn dood beslist ging worden.

Hij moest dien man tot iederen prijs machteloos maken, overrompelen, tenminste wanneer hij zou binnentreden, wat nog niet eens zeker was, of het zou met hem en zijn makkers gedaan zijn.

Haastig ging hij op de krib zitten, boog zijn armen naar achteren, vatte een der stukken touw

zoodat het leek, als men niet al te nauwkeurig toezag, alsof zijn polsen nog altijd gebonden waren.

En nauwelijks had hij dit gedaan, of hij hoorde de zware grendels van de deur terugschuiven, dit zware voorwerp draaide langzaam op haar hengsels een lichtstreep drong naar binnen, het grijnzende hoofd van een Chineesche cipier keek om den hoek, en toen trad een bewaker binnen, in de eenen hand een lantaarn van een eigenaardigen vorm dragend, vervaardigd uit dunne platen hertshoren, en in de andere hand een schaal met rijst en schapenvleesch.

Raffles kon hem nu goed zien, zooals hij daar binnenkwam, in zijn zijden kleed, met een soort van wijden mantel daarover, den gelen gordel, waarin de ivoren scheede stak van zijn prachtig zwaard, de sandalen, en het eigenaardige hoofddeksel.

Er was spot in de zwarte oogen van den cipier, toen hij even naar Raffles keek, die een toonbeeld van wanhoop scheen te zijn, zooals hij daar ineengedoken op zijn rustbank zat, en liet een schor keellachje hooren.

Maar juist toen hij de zware deur met zijn hiel achter zich dichtduwde, ontspande zich dat schijnbaar slappe, ontzenuwde lichaam als een stalen veer, en de vuist van Raffles trof den man tegen de kin.

Maar het flakkerende kaarslicht had zijn hand minder zeker gemaakt dan anders, en de cipier was slechts een weinig verdoofd en wankele.

Ongelukkig genoeg had hij zijn lantaarn uit de hand laten vallen, die dadelijk uitdoofde.

Als een tijger wierp Raffles zich nu in de dichte duisternis vooruit, en greep den man juist nog bij een van zijn beide mouwen.

Hij hoorde een flitsend geluid, iets alsof er zijde gescheurd werd, en hij begreep dat de cipier zijn zwaard getrokken had.

Er zijn maar weinig bewakers die onder deze omstandigheden niet om hulp zouden hebben geroepen, maar deze man was een Chinees en die doen dat niet zoo gauw.

Raffles echter begreep dat zijn leven nu op het spel stond, want hij was ongewapend tegenover een man, die een vlijmscherp geslepen, breed zwaard hanteerde, waarmede hij uitstekend wist om te gaan.

In den blinde greep hij opnieuw toe en het geluk was hem dienstig, want hij vatte juist den pols van de gewapende hand, toen de man op goed geluk wilde toeslaan, en een verschrikkelijke strijd ving aan, want de bewaker was lenig en geoefend, zeer sterk, een hij kronkelde

zich als een slang om aan de greep van Raffles te ontkomen, die zijn lichaam als een ijzeren tang omvat hield, teneinde den Chinees te beletten, van zijn zwaard gebruik te maken.

De bewaker gromde slechts als een wild dier, en tweemaal voelde Raffles zijn scherpe tanden in zijn schouders.

Maar hij hield stevig vast — wel wetende, dat zijn lot beslist was, als hij ook maar een oogenblik aarzelde of verslapte.

En plotseling tragisch en onverwachts kwam het einde.

In hun worsteling botsten de beide mannen tegen de krib, struikelden, en vielen.

Raffles hoorde een geluid als een doffen snik, en eensklaps werd het lichaam van den Chinees in zijn greep slap en krachteloos.

Hij stond hijgend op en wachtte even.

Alles bleef doodstil.

Hij stak zijn voet een weinig vooruit, en die ontmoette een zware massa daar op den grond die niet meegaf.

Raffles bukte zich — de hand vooruit gestoken — en zijn vingers raakten de vlijmscherpe snede aan van een zwaard.

Hij deed haastig een stap terug, tastte in zijn zakken, vond daar lucifers.

Hij streek er een van aan, en daar lag, met zijn gelaat naar beneden, de armen wijd uitgespreid, de Chinees op den vloer.

Hij was in zijn eigen zwaard gevallen, en de punt stak wel twee decimeters uit zijn rug naar buiten. Hij moest onmiddellijk dood zijn geweest.

Raffles begreep dat hij thans niet langer aarzelen mocht.

Hij wentelde den dooden cipier om en ontdeed hem vlug van het wijde overkleed met de lange mouwen dat hij haastig over zijn kleederen aantrok.

Hij plaatste het zonderlinge hoofddeksel van den doode op zijn eigen hoofd, en kreeg de lantaarn weder tot branden.

Niet zonder moeite trok hij het zwaard uit de vreeselijke wonde, want hij begreep, gewapend te moeten zijn, stak het in de scheede, bevestigde deze aan den riem om zijn middel, onder het opperkleed, en opende nu zeer voorzichtig de deur.

Daar in de gang was alles zwart als de nacht. Niets deed zich hooren.

Bij het zwakke schijnsel van zijn lantaarn zag Raffles op een bank nog een paar dampende schalen staan met rijst en vleesch die waarschijnlijk voor Brand en Henderson bestemd waren geweest.

Hij deed een paar stappen en bleef plotse-ling stil staan, op het hooren van een regelma-
tig tikken op een deur, een paar meters verder.

Hij luisterde scherp toe. En aanstonds wist hij het. Daar werd met morseteekens geseind, zooals Brand dat wel meer deed, in soortgelijke gevallen.

De cel van den jongeman lag slechts een paar meters van zijn eigen en misschien had hij zoo-
even iets van de worsteling vernomen.

Raffles bedacht zich geen oogenblik, maar trad op de deur toe, schoof de zware grendels terug, en opende de deur.

Hij had de lantaarn ter hoogte van zijn ge-
zicht geheven, en Brand herkende hem onmid-
dellijk en weerhield met moeite een kreet van
onzegbare vreugde.

Raffles trad haastig binnen en had met een paar sneden van het vlijmscherpe zwaard de
touwen doorgesneden, die Brand nog gebonden
hielden, ofschoon ook hij blijkbaar moeite had
gedaan, om ze stuk te krijgen.

— Weet je waar Henderson is? vroeg Raff-
les fluisterend, zoodra de jongeman vrij was,
die zijn armen wreef om de bloedsomloop te
herstellen.

— Hij kan onmogelijk ver hier vandaan zijn!
antwoordde Brand even zacht. Luister eens —
wat is dat?

Raffles luisterde scherp toe, en het was als-
of hij nu eentonige stappen heen en weer hoorde
gaan, zware schreden die maar niet ophielden.

Daar liep iemand heen en weer in een kleine
ruimte als een dier in zijn kooi.

De beide mannen traden in de gang, op alles
voorbereid, en hadden spoedig vastgesteld dat
het geluid kwam van achter een deur aan de
overzijde, eenige meters verder.

Ze te openen was het werk van een oogenblik,
en het was maar goed dat Raffles de voorzorg
had genomen het hoofddekseel even af te zetten,
en met de lantaarn zijn gelaat te verlichten,
want de reus stond al klaar den gewaanden ci-
pier met gebukt hoofd, als een ram in de borst
te stooten, nu hij zijn armen niet meer kon ge-
bruiken.

Hij smoorde een kreet, en toen het zwaard
de dikke touwen had doorgesneden, die hem
boeiden, vatte hij, bijna snikkend, de hand van
Raffles en stamelde heesch:

— Dat is bijtijds mylord! Ik heb heel wat
doorstaan, en ik geloof niet dat ik laf ben, maar
het vooruitzicht van dat verschrikkelijke uitein-
de — die afschuwelijke Klok . . .

— Stil Henderson, geen woord! fluisterde
Raffles verschrikt. Wij zijn nog lang niet in

vrijheid. Wij moeten hier weg, en zoo spoedig
mogelijk. Er zullen nog wel meer bewakers in
deze gevangenis zijn. De man die in mijn cel
zichzelf in zijn zwaard wierp had geen sleutels
bij zich. Toch zullen wij nog wel een deur voor-
bij moeten gaan. Sluit je achter mij aan vrien-
den, op veiligen afstand, zoodat men je niet
aanstonds ziet, en help mij slechts als ik het
waarschuwende sein laat hooren! Ik heb den
weg goed onthouden, dien wij hebben moeten
afleggen en ik zou hem desnoods in volmaakte
duisternis terug kunnen vinden! Volg mij!

Raffles sloeg het geel zijden opperkleed dicht
om zich heen, greep de lantaarn met de linker-
hand, maar met de rechter hield hij het ivoren
gevest omkneld van het Chineesche zwaard, dat
op dit oogenblik het leven van drie mannen kon
beteekenen.

Hij had het zonderlinge hoofddekseel weer op-
gezet en daar hij met gebukt hoofd liep, en de
lantaren laag droeg, was het onmogelijk, aan-
stonds het bedrog te doorgronden.

Evenals de geheele, reusachtige tempel was
ook deze gevangenis, die er een deel van vorm-
de, zeer uitgestrekt, en bestond uit een groot
aantal elkander kruisender kruisende gangen,
trappen, duistere cellen en grootere vertrekken,
waarvan de deuren echter zorgvuldig gesloten
waren.

Zeker zou ieder ander dan Raffles bijna aan-
stonds verdwaald zijn in dit doolhof van kronke-
lende gangen, en ook Brand moest zichzelf al
spoedig bekennen, dat hij het plan tot ontvluch-
ting reeds nu zou hebben opgegeven.

Maar Raffles scheen den weg, dien zij den-
zelfden morgen hadden moeten afleggen, tot
tweemaal toe, evengoed te kennen als Rotten
Row in Hyde Park, aan verschillende kleinig-
heden, die aan een ander zouden zijn ontsnapt.

Nu eens steeg hij drie trappen op, dan weer
sloeg hij eensklaps een zijgang in, schreed over
een portaal, volgde opnieuw een gang.

Tot tweemaal toe hief hij waarschuwend de
hand op, daar zijn scherp oor eenig gerucht
had vernomen.

En beide keeren stonden de drie mannen on-
beweeglijk stil, wachtende en gereed om hun le-
ven duur te verkoopen. De laatste keer naderde
het gerucht van slepende schreden zoo dicht de
plek, waar zij zich bevonden, dat Raffles reeds
het zwaard had vrij gemaakt, gereed om toe te
slaan. Maar op het laatste oogenblik ging de
man die daar de ronde deed een andere rich-
ting in en het gevaar was weder voorbij.

En eindelijk, na eenen toch, die Brand einde-
loos voorkwam, bereikten ze een soort van vesti-

bule of voorhal die hij nu zelf herkende bij het onzekere licht van Raffles' lantaren.

Zij waren dus bij den ingang!

Maar op hetzelfde oogenblik doofde Raffles die lantaren haastig en de twee mannen die hem volgden zagen aanstonds, waarom dit moest geschieden.

Want bij het zware bronzen hek, dat de gevangenis afsloot van de buitenwereld, zaten twee wakers, onbeweeglijk, en bij hen stond een lantaren van hetzelfde maaksel die hun gele gezichten zwakjes verlichtte, terwijl zij waren neergezeten op lage zetels, de beide hande gekruist op het gevest van hun ontbloote zwaarden, die zij voor zich hielden en die met den punt op de grond steunden.

De gevangenis had namelijk geen deur in de beteekenis van het woord, maar een dubbel hek van dikke spijlen, zoodat men naar buiten kon zien, over een deel van den tafelberg, waarboven juist een groote, helder lichte maan langzaam oprees.

Het plateau scheen geheel verlaten te zijn. Zeker was het reeds ver in den nacht.

In het oosten meenden de drie mannen zelfs reeds de lucht een weinigje te zien opklaren als ter aankondiging van den dageraad.

Naast het hek bevond zich een soort van vertrekje, waarschijnlijk voor de cipiers bestemd, waarvan de deur op een handbreed openstond.

Een oogenblik stond Raffles in beraad, wat er thans te doen viel. Naar een anderen uitweg te zoeken in dezen dwaaltuin van steen en graniet, was volkomen onmogelijk, al zou zulk een uitweg er zeker wel zijn. Door dit hek moesten zij vertrekken, het kon niet anders. Het was echter gesloten en stevig ook, en het werd bewaakt door twee Chineezen, die allesbehalve slapen, al zaten zij daar ook onbeweeglijk als steenen beelden.

Dichtbij elkander gingen de drie mannen zoo zachtjes mogelijk eenige schreden verder, en steeds kregen zij meer te zien van het oppervlak van den tafelberg waar de vrijheid wenkte, totdat zij plotseling de Klok in het oog kregen, het martelwerktuig, dat voor hen het einde moest beteekenen, wanneer zij er niet in slaagden, zich bijtijds uit dezen kerker te bevrijden.

Zij moesten dus trachten, die bewakers onverhoeds te overvallen en te beletten, dat zij alarm zouden maken.

Alles was in ieder geval beter, dan hier in dezen kerker te moeten wachten tot het onvermijdelijke vreeselijke einde zou komen.

Weer gingen zij een weinig verder, gereed

om toe te springen, bij de minste beweging, die de bewakers zouden maken.

Maar toen zij nog tien meters van hen af waren, stiet Henderson bij ongeluk met de voet tegen een laag stoeltje dat hij te laat had gezien en het verschuiven van de pooten over den steenen vloer, bracht onmiddellijk beweging in de schijnbaar versteende gestalten.

Met wonderbaarlijke vlugheid waren zij op de been, grepen hunne zwaarden, en plaatsten zich onmiddellijk in de eigenaardige gevechtshouding der Chineesche zwaardvechters, wijdbeens, het bovenlichaam een weinig terzijde en achterover hellend, den greep van het zwaard met beide handen omknellend, de armen gestrekt, de knieën gekromd.

Raffles kende die methode, hij kende ook de ongelooflijke rapheid van de geoefende zwaardvechters. Hij had een kans, en die school in het feit, dat die Chineezen niet gewend waren, op de Westersche wijze te scherpen.

Hij liet dus een zachten waarschuwingskreet hooren, en zonder zich een oogenblik te bedenken wierp hij den mantel af, die hem in zijn bewegingen zou belemmeren, wikkelde hem bliksemsnel om den linkerarm, en trad onversaagd op den dichtstbijzijnden cipier toe.

Het volgende oogenblik hadden de beide zwaarden elkander gekruist met een sissend, snijdend geluid.

Dat van Raffles was vrij wat korter, en dat was ook weder een nadeel, maar toch bedacht hij zich geen seconde. Deze zaak moest zeer snel beslist zijn, anders konden de cipiers wel eens gaan schreeuwen en dan kon hun lot niet twijfelachtig zijn.

Tot tweemalen toe sloeg de Chinees met ongelooflijke snelheid naar Raffles, en tweemalen wist deze het zwaard van zijn tegenstander met zijn omwikkelden arm terzijde te slaan. Toen kwam zijn eigen wapen neer, met een ontstimmige hevigheid, en de Chinees rolde ter aarde, met gespleten schedel, en kletterend viel zijn wapen uit zijn hand.

Dit alles was zoo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat niemand nog goed wist wat er gebeurd was.

Maar de andere cipier had zijn wapen met beide handen hoog boven zijn hoofd geheven en wilde toeslaan, en het zou ook zeker met Raffles gedaan zijn geweest, die zich na zijn houw onmogelijk weder zoo snel in postuur kon stellen, als Henderson er niet was geweest.

De reus had het stoeltje van ebbenhout, dat hun beiden noodlottig was geworden bij een der

pooten gegrepen, en hiermede weerde hij den slag van het zwaard af. De kling drong diep in het ijzerharde hout, en brak af. De Chinees wilde met zijn gebroken wapen niettemin nogmaals toeslaan, maar Henderson was hem voor, en velde hem met een enkelen slag van zijn primitief wapen. De Chinees zakte in elkaar alsof de bliksem hem had getroffen en bleef stil liggen.

— De sleutels! fluisterde Raffles zacht. Een hunner zal ze wel bij zich hebben.

Maar Raffles kende de Chineezzen blijkbaar toch nog niet goed, want een haastig onderzoek van den doode en den bewustelooze bracht aan het licht, dat zij de sleutels niet bij zich hadden! Wellicht had de opperpriester er rekening mede gehouden dat de cipers zich wellicht zouden doen omkopen, en zoo was hun onmogelijk gemaakt, het hek te openen!

Een oogenblik maakte zich moedeloosheid van het drietal meester.

Wie weet was de korte worsteling wel ergens gehoord, en zou men aanstonds met een groote overmacht komen opdagen, om hen nu op

staanden voet onder de vreeselijke Klok ter dood te brengen.

Maar met een kort gegrom trad Henderson naar voren en met zijn ontzaglijke vuisten greep hij een der bronzen spijlen van het hek aan en begon er uit alle macht tegen te duwen, zich schrap zettend tegen den zijwand.

De spijl was zeker drie decimeters dik, en geen vijf mannen van normale kracht zouden er ook maar de minste beweging in gekregen hebben, maar onder den hevigen druk van den Hercules, raakte zij uit het lood, boog zijdelings uit, steeds verder, steeds verder, tot zij den volgende spijl bijna raakte.

Toen kwam er een ander aan de beurt, en het duwen veranderde in trekken.

De pezen in den hals van den reus zwollen op, de aderen vulden zich tot barstens met bloed het gelaat van Henderson werd rood, toen paars van inspanning, maar het brons moest het afleggen tegen zijn ongehoorde spierkracht, en er werd een langwerpige ovaal gevormd, waardoor zelfs hij zijn zwaar lichaam kon heenpersen!

Zij stonden buiten hun gevangenis

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VI.

De robijn van den opperpriester.

Op het eerste gezicht scheen de hoogvlakte geheel verlaten te zijn.

Spookachtig rees in het licht van de maan, op een zestigtal meters afstand een geweldige vierpoot op, waartusschen de Klok afhing, zich scherp en dreigend afteekend tegen den steeds lichter wordenden hemel.

Dicht bij den rand van het rotsplateau rustte nog altijd de vliegmaschine, als een aangeschoten vogel, en die op haar meester scheen te wachten.

En het was alsof niet ver daarvandaan zich eenige gedaanten bewogen, langzaam en plechtig, die nu eens de armen ten hemel hieven, dan weder zich zeer diep neerbukten op den harden grond.

Een van die gedaanten hief met afgemeten bewegingen nu en dan een lang voorwerp op, en de drie mannen herkenden de gebedsrollen, die zij dien dag reeds eerder gezien hadden.

Raffles had de vuisten gebald en fluisterde nu met gedempten stem:

— Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik mijn vliegmaschine in de handen van die gele duivels moet achterlaten!

— En daarenboven, Edward — wij moeten onze vliegmaschine terughebben, daar ik anders niet kan inzien, hoe wij veilig van hier zullen komen. Onze vlucht zal aanstonds bemerkt worden dat kan niet anders, en waar wij hier dien weg niet kennen, zullen de drie schavuiten ons al heel gauw hebben achterhaald! Wij moeten die Typhoon in handen zien te krijgen.

— De Typhoon en den Robijn, Brand! zeide Raffles rustig.

— Kun je daar aan denken, onder omstandigheden als dezen? fluisterde Brand hoofdschuddend.

— Aan robijnen kan ik altijd denken! En zeker aan zulke, die grooter zijn dan een duivenel! Wat zal die hoogepriester overigens wel van mij denken als ik vluchtte, zonder mijn bedreiging ten uitvoer te hebben gebracht! Ik wil dien robijn hebben, en hij zal hem mij ook moeten afstaan, goedschiks of kwaadschiks. Hij behoeft maar uit de tempelschatten te putten, om er een soortgelijken steen in te vinden, daarvan ben ik zeker! En ik geloof dat ik hier ook nog wel

eens zal terugkeeren, zoodra mijn arme vliegmaschine van haar wonden hersteld is.

— Ik ben alleen maar benieuwd hoe wij het zullen aanleggen, met het toestel op te stijgen! fluisterde Brand. Er zal geen beweging in te krijgen zijn, of alles zal worden stukgeslagen!

— Dat zullen wij later zien, Brand! De hoofdzaak is, dat wij die lieden daar, die er uit zien alsof zij aan heilgymnastiek doen, overmeesteren! Ik geloof dat er niet meer zijn dan drie, en ik meen den hoogepriester te herkennen, met zijn beide helpers! In de schaduw gebleven, vrienden, en behoedzaam op hen toegesloten.

— Maar wij zijn ongewapend! hernam Brand weer.

— Er zijn wapens genoeg in de vliegmaschine!

— Dat bedoel ik niet, Edward! Wij hebben wapens nodig om hen te kunnen overvallen!

Ik heb nog altijd het zwaard van mijn cipier, en Henderson heeft zijn vuisten! En jij kunt de lans nemen van een der bewakers, die ik in een hoek heb zien staan! Haast je wat, over een half uur is de dag aangebroken.

Brand trad weer binnen, greep den langen lans van bamboe met de kleine scherpe punt aan het einde, kwam weer naar buiten, en trok de lans bij de punt achter zich aan, opdat het wapen niet tegen de lucht zou afsteken.

Zoo slopen de drie mannen dan langs de voorzijde van den tempel en van de gevangenis, en zij moesten zich zooveel mogelijk haasten, want nu werd het snel lichter in het oosten, en alles moest gedaan zijn, voor de zon boven den kim rees.

En daar was de vliegmaschine, de trouwe vriend, op nog geen vijftig passen afstand, en daar waren ook de drie Chineesche Boeddha-priesters, die haar schenen te beschouwen als een of andere kwade geest, dien zij moesten trachten te bezweren.

De drie mannen maakten zich gereed voor den overval.

Maar toen zij nauwelijks veertig passen hadden afgelegd, over den grond voortkruipend en zich juist hadden opgericht, nu in het volle licht van de maan, sprongen de drie priesters op, en

draalden zich om, teneinde zich naar het oosten opnieuw op hun knieën te werpen.

Maar zij zagen aanstonds de drie mannen in het maanlicht en de hoogepriester liet een schellen kreet hooren. De helper naast hem echter trok een wapen uit zijn gordel, en Brand herkende zijn eigen revolver.

De man had blijkbaar verstand van zulke voorwerpen, want hij legde op Raffles aan, en de volgende seconde zou hij de trekker overhalen.

Maar snel als de gedachte hief Brand den lans op, en wierp hem uit alle macht naar den schutter.

De punt drong diep in de borst, en de man viel neer met een schorren kreet.

Tegelijkertijd waren Raffles en Henderson op de beide anderen toegesneld, en voor zij hunne lange zwaarden hadden kunnen trekken die dwars in hun breeden gordel staken, waren zij reeds overmeesterd, en stevig gebonden met hun eigen gordels van zijde, die wel vijf meter lang bleken te zijn.

Maar de schelle, waarschuwend kreet was helaas gehoord, en juist toen de twee schuimbekkende, woedende priesters machteloos waren gemaakt klonk aan de tegenovergestelde zijde van de hoogvlakte, de sombere loeiende reuzenhoren, die dadelijk weer beantwoord werd door trommen in het dorp aan den voet van den tafelberg.

Er zouden zeker geen vijf minuten meer verstrijken, alvorens de woedende menigte, goed gewapend, het plateau zou komen opstormen, en de drie vluchtelingen weder zou gevangen nemen.

Misschien bestond er een kans, voor die bende kwam opdagen, aan deze zijde van de helling af te dalen, maar dit zou met levensgevaar gepaard gaan, want aan den kant van den tempel daalde de berg bijna loodrecht naar de vlakke af.

Daarenboven, zooals Brand had opgemerkt, zouden zij niet gered zijn, zelfs al kwamen zij heelhuids beneden. De geheele streek zou in rep en roer worden gebracht, voertuigen bestonden er hier niet, en paarden zouden zij heel zeker evenmin kunnen krijgen.

En tenslotte — Raffles wilde zijn vliegmaschine tot geen prijs in den steek laten!

— Laten wij haar dwars trekken, vrienden! beval hij. Zij is vlak bij den rand van het plateau, en misschien zal de kracht van den motor wel voldoende zijn om haar een paar meters

voort te trekken, en zijn wij eenmaal in de lucht, dan zijn wij ook gered!

— Dat zal onmogelijk zijn zonder wielen! schreeuwde Brand. Zie maar hoe ongelijk de bodem is! Wij zijn verloren!

— Dat zijn wij niet, mijnheer Brand, schreeuwde Henderson plotseling opgewonden. Het is waar dat wij geen wielen hebben — maar wij hebben iets anders dat rond is!

— Wat dan?

— De houten gebedsrollen.

— Bravo James! zeide Raffles vroolijk. Dat is een uitstekende inval van jou. Wij kunnen ze met eenige inspanning onder het landingsgestel schuiven — en dat zal ruimschoots voldoende zijn om de machine althans in beweging te brengen! Vluc wat — ik geloof dat ik de wilde dieren reeds hoor brullen!

Eerst werd de Typhoon zoodanig opgetrokken, natuurlijk niet zonder dat het gestel nog meer gehavend werd, over den ongelijken grond, totdat de neus wees in de richting van de vlakke.

Toen plaatste Henderson zijn machtige schouders onder den romp, en hij wist, geholpen door Raffles, het toestel voldoende op te lichten, om Brand gelegenheid te geven, achtereenvolgens de beide gebedsrollen op ongeveer een meter onderlingen afstand onder de stalen buizen te leggen, die het landingsgestel vormden.

Het was zeer primitief, het gestel zou na een paar decimeters weer van de rollen afglijden, maar het moest gepoogd worden, want een andere uitweg was er niet.

Brand en Henderson waren reeds in het toestel gesprongen, toen Raffles toetrad op den gebonden hoogepriester, die hem aanzag met oogen, die gloeiden van dierlijke wraakzucht, en met een snelle beweging den robijn losmaakte van de soort van tiara welke hij droeg met de woorden:

— Het is mijn gewoonte, hoogepriester, wat ik mij voorneem, ook ten uitvoer te brengen! Ik neem dus dezen robijn mede — bijwijze van aandenken aan een zeer onaangenaam avontuur, dat, naar ik hoop, nog juist bijtijds goed zal eindigen. Vaarwel — wij gaan vertrekken!

Hij wendde zich naar het toestel en schreeuwde:

— Het goud en de diamanten zijn toch op hun plaats, in de valiezen?

— Alles in orde! Kom dadelijk aan boord, want daar komen de gele broeders al aanstormen, gewapend met pijl en boog, lansen, sabels, en weet ik wat nog meer!

Het was inderdaad hoog tijd dat de poging

werd gewaagd, want de vorsten van den woedenden troep, zwaaiend met sabels en bijlen, de pijlen reeds op de pees leggend van hun boogen, waren op nauwelijks honderd meter afstand genaderd, en hun gehuil klok de drie Europeanen verre van geruststellend in de ooren.

Wat zou er geschieden, wanneer de Chineezers de machine eens onderzocht hadden, en aan den motor hadden geknoeid?

Het was een vreeselijk oogenblik, toen Raffles den kleinen hefboom verzette, na op zijn plaats te zijn geklauterd, en een zucht van verlichting steeg uit hun borst, toen de schroef dadelijk begon te draaien, en binnen een paar tellen op volle snelheid was.

De machine kreeg een soort van schok, sprong als het ware een halven meter vooruit — toen glipten de houten rollen onder het scheef gezakte stel uit — door haar vaart schoof de machine nog wat vooruit — en toen balanceerde zij juist op den rand van de loodrecht afdalende helling!

De schroef draaide — maar de machine scheen zich niet verder te kunnen voortslepen over den ongelijken grond en op het steeds verder afbrokkelende onderstel.

En de woedende menigte was geen vijftig meters van de Typhoon verwijderd!

Een reusachtige Chinees stond stil, spande zijn boog, mikte even, — en de volgende seconde bleef trillend een pijl steken in een der houten stijlen van de vliegmachine, op geen streep boven het hoofd van Brand!

— Henderson kom wat dichterbij mij zitten — kom naar voren! beval Raffles met luider stem! Houdt je goed vast, want het zal op een val gelijken!

De geheele machine kraakte, alsof zij uiteengerukt zou worden, door de heftige trekkracht van de schroef, en Raffles was wel genooddaakt haar langzamer te laten draaien, daar anders zeker het toestel, dat daar beneden ergens door werd vastgehouden, uit elkander zou worden getrokken.

Henderson begreep onmiddellijk de bedoeling van Raffles en bewoog zich voorwaarts, zooveel mogelijk bukkend.

Wat Raffles verwacht en gehoopt had, geschiedde...

De vliegmachine lag zoover vooruitgeschoven op de rots, dat het zware gewicht van den reus meer dan voldoende was om haar evenwicht te verstoren.

De Typhoon neigde aanstond voorover, hoe langer hoe dieper, de staart rees steil de lucht

in — het was alsof er iets kraakte en scheurde — en toen was het als een val!

Want de vliegmachine stortte zich als het ware van de rots af, maar Raffles verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet, deed aanstonds den motor op vollen kracht werken, de schroefbladen ranselden met ontzaglijke kracht de luchtlagen — en op geen tien meters boven den grond hervond de Typhoon de macht over zichzelf, richtte zich op uit den schuinen stand, en gierde weder opwaarts in een sierlijken boog.

Raffles deed de machine wenden, en steeg tot op een hoogte van bijna honderd meter boven het plateau.

Een zeer smal, gouden segmentje van de opkomende zon was juist zichtbaar geworden in het oosten.

De nevels van den nacht waren weggetrokken, en reeds kon men op de hoogvlakte alles duidelijk onderscheiden.

De luchtreizigers zagen den machtigen, somberen tempel, de gevangenis, de Klok des Doods en een woedende, tierende menigte, die dreigend de vuisten opstak, en dan nog een klein groepje bij den rand van de hoogvlakte, daar, waar zij den gebonden priester hadden achtergelaten.

Enkele pijlen werden nog nutteloos op de vliegmachine afgeschoten, de Typhoon steeg altijd hooger, altijd hooger, en verhief zich als een adelaar in de steeds lichter wordende lucht, totdat de hoogvlakte nog slechts te zien was als een onduidelijke grauwe massa.

Tot zijn vreugde bemerkte Raffles aanstonds, dat er aan de machine niets haperde, en dat zij evengoed werkte als zij steeds gedaan had.

Wat er gebeuren moest, wanneer de Typhoon weer verplicht was om te landen — dat was een zaak, waar men zich thans maar niet mee moest ophouden.

De hoofdzaak was, dat er niets haperde aan het bewegingsmechaniek, en Raffles slaagde er dan ook spoedig in, de snelheid op te drijven tot bijna het maximum.

Daar beide wielen verloren waren gegaan, bood het geheele toestel zelfs minder tegenstand aan de lucht, en Raffles maakte hiervan gebruik, door zoo spoedig mogelijk deze ongestreken streken te verlaten, dat gedeelte van China, waar de vreemdeling nog altijd beschouwd werd als een gehaat indringer, vooral in deze tijden, nu de strijd tusschen noord en zuid heftiger dan ooit ontbrand was.

Bijna den geheelen dag vloog de Typhoon voort in zuid-oostelijke richting, zonder zich ergens op te houden, stak de Gele Zee over, en

de zon was nog niet in haar bed van golven verdwenen, toen Brand, die eenigen tijd door den kijker getuurd had, den eilandengroep in het oog kreeg, waarvan er één het doel was van hun tocht.

In razende snelheid suidden zij er over heen, en weer ging het verder, over de verlaten zee, totdat het kleine eilandje in het gezicht kwam geheel onbewond, waar Raffles den buit wilde gaan verbergen, en dien gaan voegen bij hetgeen zich reeds bevond in de geheime bergplaats.

En nu brak een gevaarlijk oogenblik aan.

Raffles kende het eiland voortreffelijk, en wist dat zich aan de zuidzijde een strook grond bevond, uitsluitend bestaande uit zeezand, en bijna even lang als de kust van het eiland er zelf was, dat wil zeggen bijna twee en een halve kilometer.

Van het oogenblik af dat hij een vliegmaschine gebruikt had voor zijn tochten, was Raffles daar ook neergestreken, maar thans was het een andere zaak, en toch leek dit de eenige mogelijkheid. Hij moest trachten, de snelheid tot het uiterste te beperken, en dan pogen neer te strijken op het harde strand. De kans bestond dat de machine over de kop zou slaan, als het gebroken onderstel in den grond bleef haken, maar het moest gewaagd worden.

Maar juist toen de vliegmaschine in groote kringen wilde gaan dalen, terwijl de schemering begon te vallen, gaf Brand een luide schreeuw, legde zijn hand op den schouder van Raffles, en riep hem in het oor:

— Bezoekers op ons eiland!

— Wat zeg je daar? Een Engelsch oorlogschip soms?

— In het geheel niet! Was het dat maar! Ik kan door den kijker prauwen onderscheiden, die half op het vlakke zand zijn getrokken, en verder op de zee ligt een jonk, met de zeilen gereefd, en een zwarte vlag in top!

— Zeeroovers dus! zeide Raffles lakoniek. Men kan niet zeggen dat het ons ditmaal voor den wind gaat! Onder die omstandigheden kunnen wij hier onmogelijk landen! En toch ben ik niet van plan, mijn eiland in hun handen achter te laten zonder mij te hebben overtuigd dat onze schat veilig is. Ik ga aan de andere zijde van het eiland neerdalen.

— Maar daar is geen strand! riep Brand verschrikt.

— Dat weet ik — maar er is water, en dat gelukkig in overvloed! Onze vliegmaschine kan in ieder geval drijvend blijven, en ik weet een baai, geheel vrij van rotsen, waar wij het toestel veilig kunnen opbergen zonder te worden gezien!

De vaart van het toestel was zoo verbazend groot, dat na het einde van dit korte gesprek goudeiland zelfs bijna niet meer te zien viel. Nu pas liet Raffles de machine keeren, daalde tegelijk ineen scherp en hoog, en naderde nu het eiland van de noordzijde. Hij was er nog wel vijf kilometers vandaan, toen de hoogte van het toestel niet meer dan honderd meters vanaf de golven bedroeg. Hij vertraagde de snelheid na eenige minuten, en de baai kwam in het gezicht, en vertoonde zich als een halve maan, met een vrij smal strand, eveneens gebogen van vorm, en waar het onmogelijk zou zijn geweest, neer te strijken.

Tien meter boven de golven — dan vijf — en de motor werd afgezet. De schroef begon steeds langzamer te draaien en de vliegmaschine gleed alleen op haar eigen vaart voort, totdat Raffles haar zeer behendig op het spiegelgladde watervlak deed neerstrijken.

Het water remde aanstonds de vaart aanmerkelijk, en vlak voor het strand kwam de Typhoon eindelijk tot stilstand en dreef rustig, als een sierlijke watervogel, op de oppervlakte van de baai.

HOOFDSTUK VII.

De strijd met de piraten.

Het mocht een gelukkige omstandigheid heeten dat de Chineesche zeeroovers, of wie het dan anders mochten zijn, de nadering van de vlieg-machine onmogelijk hadden kunnen bemerken, want het werd reeds eerder gezegd dat het schateiland van vulkanischen oorsprong was, en ongeveer in het midden liep, als een geweldige ruggesteng, een laag gebergte, eigenlijk niet veel meer dan een reeks heuvels, hier en daar spaarzaam begroeid, die het uitzicht hadden belemmerd, daar Raffles het eiland op slechts een zeer geringe hoogte vliegend was genaderd.

En dat mocht een groot-voordeel heeten, want indien het werkelijk zeeschuimers waren, die daar hun toevlucht hadden gezocht op het eenzame eiland, dan zou hun lot al heel spoedig beslist zijn, zoodra zij werden ontdekt.

Wat de vlieg-machine zelve betreft — zij hield zich uitstekend, de romp bleek volkomen waterdicht te zijn en geen druppeltje drong naar binnen. Weliswaar zou het zeer moeilijk zijn, in deze positie van het water op te vliegen, daar het bleek dat de schroefbladen tot bijna de helft in het water gedompeld waren.

De drie mannen waren intusschen reeds uit de machine geklauterd, en Brand, die dadelijk in het water sprong, constateerde dat het hem tot bijna aan het middel reikte. Er werd een lijn voor aan de Typhoon vastgemaakt en de drie mannen, door het water wadend, trokken haar nog verder naar het land, totdat de machine als het ware gemeerd lag aan den voet van een steilen rots, die loodrecht uit zee oprees, en waar het water tamelijk diep was.

Maar nadat hij den toestand eens had overzien, beviel Raffles ook deze plek geenszins. Want over een paar uur zou de vloed opkomen, en de golven zouden misschien het ranke toestel verbrijzelen. Het was dus zaak, haar op het strand te trekken — maar hoe moest men dit verrichten? Zij waren drie krachtige mannen, maar het zou toch onmogelijk zijn, zonder het toestel ernstig te beschadigen, het uit het water op het zand te trekken, gesteld al dat zij daartoe bij machte waren.

En toen was het Brand, die het uitstekende denkbeeld kreeg, een paar van de schrale palmen te vellen, die zich met moeite in leven hiel-

den aan den rand van de baai, en daarvan rollen te maken, welke men onder de vlieg-machine zou kunnen schuiven.

Nu bevonden zich in een kist in het toestel altijd eenige van de meest gebruikte timmermansgereedschappen, zooals hamer, nijptang, bijtel en zaag, en Henderson was dan ook al spoedig aan het werk, een der palmboomen bij den voet door te zagen.

De boom viel spoedig met een suisend gerucht om, en weinige minuten later, had de reus er vier zeer goed bruikbare rollen van gemaakt. Het was nu zaak ze onder water onder het gestel te schuiven, en deze taak was aan Brand voorbehouden die een uitmuntend zwemmer en duiker was.

Hij ontkleedde zich, en dook met een der rollen onder water, wat nog lastig genoeg bleek wegens het grootte drijfvermogen van den ronden stam, maar hij slaagde er toch eindelijk in, kwam naar adem snakkend weer boven, en het toestel kon een paar decimeters worden opgetrokken.

Het aanbrengen van de volgende rollen ging al heel wat gemakkelijker, en telkens als er van achteren een vrij raakte en dus natuurlijk aan de oppervlakte kwam, greep Brand hem, en schoof hem van voren weer onder het gestel terwijl Henderson en Raffles uit alle macht aan den lijn trokken. Dat werk was in den aanvang gemakkelijker dan later, want hoe meer de Typhoon langs het strand geleidelijk omhoog klom, hoe minder het water hielp bij het dragen, maar nu kon Brand ook komen helpen, daar het zwaargehavende landingsgestel reeds boven water uitkwam. Het was een uitputtend, vermoeiend werk, bij die broeiende hitte, en dat terwijl de duisternis reeds was ingevallen. Maar het moest verricht worden, voor het drietal aan iets anders mocht denken.

Enmaal op het strand gebracht, werd de Typhoon met den neus naar zee gedraaid, opnieuw op de rollen gezet, zooals geschied was op de hoogvlakte bij den Chineeschen tempel, maar ditmaal was alles heel wat beter ingericht, omdat men er meer tijd voor had kunnen nemen. En voor het eerst konden zij nu ook de schade opnemen.

Inderdaad was die heel groot, maar men zou in elk geval de verwrongen en afgeknapte stalen buizen kunnen vervangen door reservedeelen, die de Typhoon altijd meevoerde — maar wielen had zij helaas niet, en het zou moeilijk genoeg vallen, ergens een paar reserve wielen te vinden in deze streken van den aardbol. Raffles rekende er echter op, dat men wel een paar geschikte althans bruikbare wielen zou kunnen in Hangkai, Sjanghai, of een andere Chineesche havenplaats.

Daar het thans te donker was geworden om nog iets te herstellen, zoo besloot Raffles dit tot den volgenden dag op te schorten, en eerst een onderzoek te gaan instellen naar de verblijfplaats en zoo mogelijk naar de plannen van de Chineesche zeeschuimers.

Men kon van de noord- naar de zuidkust van het eiland gemakkelijk binnen een uur tijds geraken, daarbij inbegrepen het overklimmen van de heuvelreeks, en Raffles nam zich voor, onmiddellijk aan het werk te gaan. Hij wilde zekerheid hebben, alvorens hij zich ter ruste zou durven begeven.

Henderson kreeg dus last, bij de vliegmaschine te waken, Raffles en Brand grepen hunne geweren, staken hunne revolvers in den holster, overtuigden zich dat zij ook hun sterke knipmessen bij zich hadden, en begaven zich toen in de duisternis op weg, met de belofte dat zij zoo spoedig mogelijk zouden terugkeeren.

Geheel en al duister was het intusschen niet, want de maan was opgekomen, zij was bijna al vol, en bij haar licht kon men de voorwerpen op niet te grooten afstand, vrij goed onderscheiden.

En Raffles kende dit eiland zoo goed, dat, wat hem betrof, ook de maan afwezig had kunnen blijven.

Hij ging Brand voor langs wat een natuurlijk pad bleek te zijn, het welk zigzagsgewijze naar den top van den heuvelreeks voerde. Boven aangekomen wierpen de beide mannen zich languit op de rots, en kropen behoedzaam naar voren, totdat zij konden neerzien in de kleine, zuidelijke vlakte, met zijn breed, glad en gelijk strand.

En het eerste wat zij zagen was een zestal vrij groote prauwen, half op het strand getrokken, en die er uit zagen als slapende zeemonsters.

Niet ver daar vandaan, was een houtvuur ontstoken, en het schijnsel daarvan deed een twaalftal gedaanten onderkennen, waarvan de meesten stil en zwijgend een pijp rookten, op de hurken gezeten, terwijl een paar heen en weer liepen, tusschen het vuur en het strand.

Als een donkere massa was op eenigen af-

stand in zee een jonk zichtbaar, met het La-tijnsche zeil thans geheel opgerold.

Uit alles bleek dat de zeeschuimers hier een schuilplaats hadden gezocht en dat zij daarvoor het eiland van Raffles al eens vaker hadden gebruikt, en het goed kenden.

Inderdaad was dit de eenige plek, die geschikt was om prauwen op het zand te laten loopen.

Het gelaat van Raffles was bleek in het maanlicht, en Brand zag hoe hij zijn wenkbrauwen fronsde, toen hij fluisterde:

— Zij kampeeren in de onmiddellijke nabijheid van mijn schatkamer! Zie je daarginds die eigenaardig gevormde rots, die er uitziet als een reusachtig menschenhoofd, dat omhoog schijnt te kijken? Het is achter en onder die rots, waar ik mijn buit verborgen heb, en een toeval kan gemakkelijk die plek aan het licht brengen.

— Dan kunnen wij niet anders doen dan hopen, Edward, dat het tuig spoedig verdreven zal worden.

— Door wie? Naar de grootte van die jonk te oordeelen zijn er minstens vijftig of zestig man, modern bewapend en ik zou wel eens willen weten hoe we ze hier op de vlucht zouden moeten drijven.

— Wij niet — maar misschien wel een Chineesch oorlogsschip!

— Komaan, Brand, laat me niet lachen! Een Chineesch oorlogsschip! Het mocht wat! Alsof de Chineesche regeering inderdaad ooit ernstige pogingen heeft gedaan, het kwaad van de zeerooverij uit te roeien! Waar dit geschiedde, dan gebeurde dat ook door toedoen van onze eigen marine. Nog onlangs is nog een zeer berucht zeerooversnest door een aantal Engelsche torpedobooten grondig verdelgd, nadat het bleek dat de Chineesche regeering daartoe niet bij machte was. Maar op de komst van zulk een eskader durf ik niet hopen, want slechts een toeval zou onze oorlogsschepen hier in de buurt kunnen brengen!

— Of een achtervolging! vulde Brand den zin aan. Wil ik trachten, wat nader bij te sluipen en af te luisteren, wat die schelmen daar bespreken? Ik kan genoeg Chineesch om hen te kunnen verstaan!

— Neen Brand, wij moeten elkander liever niet verlaten — dat zou al te gevaarlijk zijn! zei Raffles hoofdschuddend. Ik zie niet in wat wij anders kunnen doen, dan rustig afwachten, of die lieden het eiland niet zullen verlaten. Wij zijn wel verplicht. . .

Hij kon den zin niet voltooien, want een

zwaar gewicht viel eensklaps bovenop hem, en scheen hem aan den grond te nagelen.

Brand slaakte een kreet en greep naar zijn revolver.

Acht of tien Chineezzen waren in de duisternis zooeven naderbij geslopen, hadden hen gezien, waren, onhoorbaar als katten, op hen toegekropen, en hadden zich onverhoeds op hen geworpen.

Aan verzet viel onder deze omstandigheden zelfs niet te denken, want twee zeeschuimers hadden zich bovenop Raffles geworpen, zoodat hij bijna stikte, onder het gewicht, en vier of vijf anderen hadden Brand reeds omsingeld, en hem zijn geweer ontrukkt, nadat hij er in geslaagd was, op te springen en een hunner met den kolf van dat wapen een hevigen slag op het hoofd toe te brengen.

De beide mannen werden vlug ontwapend, het tiental omsingelde hen, en zij werden met kolfstooten in den rug en revolverloopen op hun hoofd gericht, gedwongen om de flauwe helling van de heuvels aan de zuidzijde af te dalen, tot bij het vuur, waar men het gerucht van de korte worsteling reeds gehoord moest hebben, want van alle zijden kwamen er Chineezzen opdagen, wier woorden en gelaatsuitdrukking verre van geruststellend waren.

Alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat Raffles en Brand nog nauwelijk tot een goed beseef van den toestand waren gekomen, toen zij reeds een man tegenover zich zagen, die zeker het hoofd was, de aanvoeder, te oordeelen naar zijn trotsche, aanmatigende houding, en het ontzag, waarmede de anderen hem behandeldden.

Het was een Chinees met breede kaken, kleine, gitzwarte, scheefgeplaatste oogen, en zijn gelaat was ook het eenig kenmerk van zijn ras, want zijn kleederen waren volkomen westersch. Hij droeg kaplaarzen, een wijde broek, een duffelsche jekker, ondanks de hitte, en een soort van schipperspet, die men veel eerder op het hoofd van een Hollandsche binnenschipper zou verwachten.

Toen hij dien duffel langzaam open knoopte, kon men den breeden, lederen gordel zien, waaraan zijn revolvertasch was bevestigd, en de schede van een breed mes met een heft van hertshoren.

Deze aanvoeder kwam langzaam op de beide mannen toe, die daar zoo onverhoeds weer in gevangenschap waren geraakt, bekeek hun gelaat en hun kleeren aandachtig, en vroeg met een diepe keelstem en in uitstekend Engelsch:

— Wie zijt gij, en wat komt gij op ons eiland doen?

— Wij zijn Engelschen en dit eiland behoort aan mij! antwoordde Raffles koeltjes. Ik zou U aanraden, ons onmiddellijk vrij te laten, want de Engelsche regeering zou niet mak zijn, als ik haar mededeelde wat mij hier wedervaren is!

De Chinees maakte slechts een minachtend gebaar, en ging kalm voort:

— Waar ligt Uw schip? Wilt gij mij niet antwoorden! Ik zou U tot spreken kunnen brengen, Westerling, maar het eiland is klein, en wij zullen het spoedig ontdekt hebben! Wij zullen de ligplaats van je jacht wel uitvinden en er zijn zeker wel mooie vrouwtjes aan boord, is het niet? En geld? Vier mannen hier, om een onderzoek te gaan instellen.

Er boden zich wel twaalf zeeschuimers aan, maar de chef koos er vier uit, en ging op zachten toon voort en in het Chineesch, en in de veronderstelling dat Raffles hem niet kon verstaan:

— Het jacht van dien rijken Engelschen kerel ligt zeker ergens in de noordelijke baai. Ga je er van overtuigen. Neem de grootte op, en als het kan het aantal koppen der bemanning, of er bewapening aan boord is, en zoo meer. Kom mij d't aanstonds melden. Ik denk dat wij een goede slag kunnen slaan, makkers! De goden zijn ons welgezind, dezen nacht.

Onmiddellijk verdwenen de vier mannen in de duisternis. Raffles dacht er aan een waarschuwingssein te geven, maar hij wist wel dat de afstand te groot was, en dat Henderson dit onmogelijk zou kunnen hooren. Toch zouden de bandieten de vliegmachiene onvermijdelijk moeten zien, want er was maar één baai in het noorden en juist daarheen zouden zij hun schreden richten. Hij hoopte vurig dat Henderson goed zou opletten en de nadering der vier bandieten bijtijds zou bespeuren.

Brand en hij waren niet geboeid maar men had hun de wapens afgenomen, en aan ontvluchting viel niet te denken, want zij waren omringd door minstens vijftig goedgewapende, wreede schavuiten, die hen zeker onmiddellijk zouden dooden bij de minste poging tot verzet. En dat dit al niet geschied hadden zij zeker uitsluitend te danken aan de omstandigheid, dat de Chineesche aanvoeder hen voor schatrijke toeristen aanzag, die hier door het toeval waren gebracht, en van wie hij een zeer hoogen losprijs zou kunnen eischen! Mochten de vier bandieten Henderson kunnen overrompelen, en vonden zij het valies met het goud en de juweelen

in de vliegmaschine, dan was hun lot zeker niet twijfelachtig.

Het best was, volstrekt geen antwoord te geven op de vragen van het opperhoofd dat nog altijd grijnslachend voor hen stond.

Er konden omstreeks twintig minuten verlopen zijn, en Raffles vroeg zich vol angst af, wat er nu met Henderson geschied was, toen er een gillende kreet gehoord werd op eenigen afstand.

Allen wendden het hoofd naar de hooge rots op een afstand van een honderdtal meters, en door de golven bespoeld, waarop een gedaante zichtbaar was, zeker van een schildwacht, die nu wild met de armen zwaalde, en naar de zee wees.

Aller blikken wendden zich daarheen, en men zag nu heel in de verte een reusachtigen, donkeren vorm op het water drijven.

En bijna op hetzelfde oogenblik zwaalde de melkwitte straal van een groot zoeklicht over de golven, zocht langzaam maar zeker het water op, en ving toen als het ware de jonk in haar greep.

Een gehuil van woede en wraakzucht klonk onder de Chineesche piraten.

Sommigen stormden, alleen denkend aan hun schip, naar de plek waar de prauwen gemeerd waren, anderen verscholen zich achter de rotsen, en legden hunne geweren aan, alsof zij in staat zouden zijn, met die wapens iets uit te richten, en niemand scheen zich meer te bekommeren om de gevangenen.

Daar op zee, in de verte klonk een geluid alsof er een ketting over een spil rammelde, een bloedroode vuurstraal werd zichtbaar, het was of er een donderslag klonk — en toen sloeg een granaat vlak bij de jonk in het water deed een hooge fontein opspuiten, en deed de jonk heftig heen en weer schommelen.

In het schitterend witte licht zag men een paar kleine gedaanten over het dek van de jonk vliegen, en zich hals over kop in zee storten.

Weer een vuurstraal, — weer een donderslag — en de tweede granaat trof doel en viel juist midden op het Chineesche vaartuig, dat als het ware in tweeën spleet, in twee helften uit de golven werd opgelicht, en toen in een regen van versplinterd hout weer neerkwam.

Een gehuil van krankzinnige woede steeg onder de piraten op, wier eenige kans om te ontvluchten aldus vernietigd was. Zij bezaten nu alleen nog maar de kleine prauwen en sommigen wierpen er zich hals over kop in, terwijl daar in de verte reeds het scherp getuf klonk van een paar motorbarkassen, met kleine snelvuurkanonnen op de voorplecht, zooals Raffles

en Brand ze tijdens den oorlog zooveel gezien hadden, ieder met vijftig of zestig van geweren voorziene zeesoldaten bemand, die reeds op de kust kwamen aanzetten.

— Tijd om de plaat te poetsen, Brand! zeide Raffles opgewekt. Ik heb bitter weinig lust om kennis te maken met onze reddingsboot.

Bijna alle Chineezen waren naar het strand geijld om het veege lijf te bergen, en slechts twee hunner zonden Raffles en Brand in het wilde weg een paar kogels na, die geen doel troffen.

Zij beklommen zoo snel zij konden de helling weer, en verwenschten den bedienaar van het zoeklicht, die den witten straal nog verder liet spelen, en hun gestalten helder als klaarlichten dag moest doen afsteken tegen de donkere rotsen.

Hoe helder dit wel was, bleek overtuigend, toen er vanuit de motorbarkassen op hen geschoten werd en de kogels hen om de ooren floten.

Gelukkig hadden zij het volgende oogenblik reeds de kam van de heuvels bereikt en waren nu betrekkelijk veilig aan de andere zijde. Betrekkelijk — want de kleine Engelsche kruiser daarginds deed de zaken niet half, en zond een paar granaten over den heuvelkam heen. Gelukkig barsten die op veel te verren afstand, en zoo snel zij konden ijlden zij voort, luidkeels schreeuwend om Henderson te waarschuwen, die zij reeds bij de vliegmaschine zagen, met zijn geweer zwaaiend, en dol van blijdschap, toen hij Raffles en Brand daar ongedeerd zag aankomen.

Brand struikelde bijna over een roerloos lichaam, dwars over het pad. Het was een van de Chineezen. Henderson had het viertal gelukkig bijtijds ontdekt, en er zoeven twee met goed gerichte schoten neergelegd. De beide anderen hadden zich zeker niet durven vertoonen en hielden zich nu verborgen tusschen de rotsen.

— Vlug gemaakt dat wij wegekomen, vrienden! riep Raffles, zoodra hij zich verstaanbaar kon maken. Onze brave mariniers zullen binnen een half uur het geheele eiland hebben afgezocht. Het gaat daarginds heet toe, luister maar!

Inderdaad was het geweervuur thans allerhevigst, en er werd daar aan den anderen kant van den heuvelreeks zeker een woedend gevecht geleverd.

— Ik zal dan maar een gunstiger gelegenheid afwachten, om naar mijn schatkamer om te zien, want thans is zij al heel ongeschikt! vervolgde Raffles, terwijl hij haastig in de machine klauterde, gevolgd door Brand en Henderson.

Het volgende oogenblik begon de schroef met groote snelheid te draaien, en het was alsof de Typhoon als door een reuzenvuist werd voortgeduwd, over de rollen heenstoof, heel even het water raakte, maar zich toen pijsnel in de lucht verhief. Even ving haar de witte straal van het zoeklicht, een kleine granaat uit het afweerge-

schut aan boord van de kruiser sprong op geen vijftig meter onder haar, maar een paar seconden later reeds was zij buiten bereik van het Engelsche geschut, welks bedienaars zeker nooit geweten hebben, op welk een zonderling doelwit zij dien bewusten avond vuurden.

De volgende aflevering bevat:

Zijne Majesteit's Bellerophon

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885